37

அருள் உரை

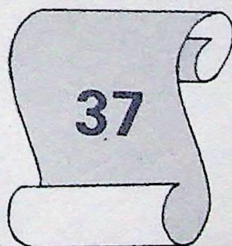

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர், 1993.

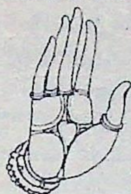
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

வேதம்

புது பிராமண ஜாதி உண்டாக்கலாமா?

'பிராமணர்கள் தவறி விட்டார்கள். அதனால் புதுப் பிராமணரை உண்டு பண்ணுவோம்' என்றால் அது, 'அவன் தன் தர்மத்தை விட்டதால் நானும் என் தர்மத்தை விடுவேன்' என்கிற பேச்சுதான். விடுவதோடு இல்லாமல் இன்னொன்றை எடுத்துக் கொள்வேன் என்கிறபோது இன்னும் தப்பாகிறது. அத்தனை கர்மாவும் அஹங்காரம் நசிப்பதற்காகத்தான். நமக் கென்று சொந்தமாக விருப்பு-வெறுப்பு இல்லாமல், 'ஈச்வராக் ஞையானது வேத சாஸ்திர மூலமாக நமக்குப் பிறப்பிலேயே எந்தத் தொழிலைக் கொடுத்ததோ அதைச் செய்வோம்' என்ற அடக்கமும் விநயமும்தான் வர்ண தர்மத்துக்கு அஸ்திவாரம். அதன்மேல் நின்று கொண்டு ஒவ்வொருவனும் தனக்கான தொழிலில் ஸதா உழைக்கிறபோது அஹங்காரம் கரைகிறது!

புது ஜாதி உண்டுபண்ணுவது, புதுப் பிராமணனைப் பண்ணுவது என்கிறபோது – எத்தனை நல்ல எண்ணத்தோடு இப்படி ஆரம்பித்தாலும் சரி; வேத சப்தங்களும், வேத கர்மாக்களும் லோகத்தில் இருக்கப் பண்ண வேண்டும் என்று மனஸாற நினைத்து, அந்த உயர்ந்த லக்ஷ்யத்துக்காகவே இப்படிச் செய்தாலும் சரி – இந்த மாதிரிச் செய்யும்போது அஹங்காரம் முந்திரிக்கொட்டை மாதிரி முந்திக் கொண்டு வரத்தான் செய்யும். இது இரண்டாவது காரணம்.

ஒரு பக்கத்தில் இப்படியென்றால், இன்னொரு பக்கமோ என்னதான் ஸமத்வம் பேசினாலும், பகுத்தறிவு வாதம் பண்ணி னாலும், 'நாம் இதைப் பண்ணலாமா? பாரம்பரியமாகப் பண்ணி வந்தவர்கள் மாதிரி நம்மால் இந்த மந்திரங்களை

உச்சாரணம் பண்ணியும் அனுஷ்டானங்களைப் பண்ணியும் பலன் பெற முடியுமா?' என்று ஓர் எண்ணம் (inferiority complex) உள்ளூற உதைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கும்.

ஆர்ய ஸமாஜத்திலும், அதற்கப்புறம் இன்றுவரை புதிசு புதிசாக முளைத்துக் கொண்டிருக்கிற அனேக மதச் சீர்திருத்த ஸங்கங்களிலும் ஜாதியே இல்லை என்று வைத்து எல்லோருக்கும் வேதத்தில் பூர்ண அதிகாரம் கொடுத்திருந்துங்கூட இவற்றில் பிராமணரல்லாதார் ஏன் கூட்டங்கூட்டமாகச் சேரவில்லை? புதிசாக ஒன்றை எடுத்துக் கொள்வதிலிருக்கிற கூச்சம் தான் முக்கியமான காரணம். நாஸ்திகமாகவே போனாலும் போகலாமே தவிர, பழைய ஆஸ்திக ஆசாரங்களை நம் இஷ்டத்துக்குத் திருப்பிக் கொள்ளக் கூடாது என்ற அடிப்படையான உயர்ந்த எண்ணம் பிராமணரல்லாதாருக்கு இருப்பதே முக்யமான காரணம். ஆகையினால், 'நாங்கள் எல்லோரையும் வேதத்துக்குத் திருப்புவோம்' என்று ஓரிரண்டு பேர் கிளம்பினாலும், அவர்களோடு ஏதோ நாலைந்து சதவிகிதம் போனாலும் பாக்கி 95 சதவிகிதம் இப்போதுள்ள ஹிந்து சமுதாய அமைப்பில்தான் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும். இதனாலேயே அதில் சேருகிறவர்களுக்கும் உள்ளூற ஒரு பயம், தாழ்வு மனப்பான்மை இருக்கத்தான் செய்யும். நாம் பண்ணிப் பலன் வருமா? என்ற சந்தேகம் இருக்கத்தான் செய்யும். இப்படியிருந்தால் சித்தம் சுத்தமாவது எப்படி? அஹங்காரம் மாதிரியே பயம், தாழ்வுணர்ச்சி, சந்தேகம் எல்லாம் அழுக்குகள். இவை இருக்கிறவரையில் சித்தம் சுத்தமாகாது. அப்படிச் செய்கிற காரியத்தால் லோகத்துக்கும் பிரயோஜனம் ஏற்படாது. ஒரு பக்கம் இப்படி இருக்கிறபோதே, இன்னொரு பக்கம் 'அவன் விட்டு விட்டதை நாம் செய்கிறோமல்லவா?' என்ற அஹங்காரம், சவால் விடுகிற மாதிரியான (challenge பண்ணுகிற) மனப்பான்மை எல்லாமும் இருக்கும். இயற்கையாக ஒரு வர்ணத்தார் செய்து வந்ததை மற்றவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு செய்கிற போது அதைப் பெரிதாகப் பிரகடனம் பண்ணிக் காட்ட வேண்டும் என்று வந்துவிடும். 'டெமான்ஸ்ட்ரேஷன்' வந்து விட்டால் அப்படிப்பட்ட காரியத்தில் ஹ்ருதயம் கலக்காது, ஹ்ருதய சுத்தி இருக்காது. மொத்தத்தில் இவனுக்கும் பலன் இராது; சமூகப் பயனும் விளையாது.

உணர்ச்சி வசப்படாமல், பகுத்தறிவோடு ஆலோசனை பண்ணிச் சில fact-களை (யதார்த்த உண்மைகளை) fact-கள் என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். வேத மந்திரங்களில் சுத்த மான சப்தத்துக்கேயுள்ள சக்தியைப் பற்றி நிறையச் சொல்லியி ருக்கிறேன் அல்லவா? அந்த ஸரியான சப்தங்கள் எல்லோருக் கும் ஸுலபத்தில் வந்துவிடாது. வேத பாஷைதான் என் றில்லை. ஜெர்மன் பாஷை, அல்லது கிட்டத்திலேயே உள்ள உருது இவற்றை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவற்றிலே உள்ள சில சப்தங்கள் நமக்கு நெஞ்சாங்குழியை வலிக்கிற மாதிரி, பல்லை உடைக்கிற மாதிரி இருக்கின்றன! லேசில் உச்சரிக்க வர மாட்டேன் என்கிறது. ரொம்பப் பக்கத்திலேயே உள்ள தெலுங்கை எடுத்துக்கொண்டால் கூட, 'ச' வருகிற சில இடங் களில் 'த்ஸ' மாதிரி, 'ஜ' வருகிற சில இடங்களில் Z சப்தம் மாதிரி, அவர்கள் அனாயாஸமாகப் பேசிக்கொண்டு போகிற மாதிரி நம்மால் முடிவதில்லை. ஆனால், இந்த நம் ஊரிலே ஒரு ஜெர்மன் குழந்தை பிறந்தால், தெலுங்குக் குழந்தை பிறந்தால் அது பேச்சு வருகிறபோதே அந்தந்தப் பாஷையின் கஷ்டமான சப்தங்களைக்கூட 'நாச்சுர'லாக உச்சரித்து விடுகிறது. பாரம் பரியம் என்று ஒன்று கிடையாது என்று என்னதான் சண்டை போட்டாலும், இது பிரத்யக்ஷ உண்மையாக, (fact ஆக) இருக்கிறது. இப்படியே வேத சப்தங்கள் அவற்றையே யுகாந்த ரமாக ரக்ஷித்து வந்திருக்கிற பரம்பரைக்கு – இப்போது இரண்டு, மூன்று தலைமுறைகளாக அந்த ரக்ஷணை விட்டுப் போன பிறகும்கூட – ஸுலபமாக, இயற்கையாக வருகிறது. மற்றவர்களுக்கு இப்படிச் சொல்ல முடியாது. மந்திரங்களில் உச்சாரணம் தப்பினால் பலனே போய்விடுகிறது என்பதைப் பார்க்கிறபோது இவர்கள் எத்தனை நல்ல எண்ணத்தில் அத்யயனாதிகளைப் பண்ணினாலும் பலனில்லை என்றுதானே ஆகும்?

இன்னொன்று – எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்களாக ஒரு தர்மத்தில் வந்து பாரம்பரியமாக (hereditary-யாக) அதற் கேற்ற ஸ்வபாவத்தைப் பெற்றவர்களே அதை விட்டுவிடுகிறார் கள் என்கிறபோது புதிசாக, அதுவும் இந்த நவீன காலச் சூழ்நிலையில், வேறொருவன் அந்தத் தர்மத்தை எடுத்துக்

கொண்டு அப்பியஸிக்கிறேன் என்றால் அது எப்படி உருப்படியாக வரும்? உத்தேசம் நல்லதாக இருந்தாலும்கூட மனுஷ்ய மனஸ் பண்ணுகிற திரிசமனில் இதெல்லாம் வெறும் 'சாலஞ்சாக'வும் சண்டையாகவும்தான் முடியும்!

ஆனதால் யோஜித்துப் பார்க்கிறபோது, இப்போது தேசத்தில் இரண்டு வித விபரீதமிருக்கிறதே (வேத கர்மானுஷ்டானமே வேண்டாம் என்று பிராமணன் விட்டுவிட்டு இருப்பது ஒரு விபரீதம்; மற்றவர்களும் வேத கர்மானுஷ்டானங்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்பது இன்னொரு விபரீதம்) இப்படி இரண்டு இருப்பதில் எது எதைவிடப் பெரிய தப்பு என்று சொல்லத் தெரியவில்லை. செய்ய வேண்டியவன் அதைச் செய்யாவிட்டால் தப்பு; செய்யக் கூடாதவன் அதைச் செய்தாலோ அதைவிடத் தப்பு என்றுதான் பகவான் கீதையில் ஜட்ஜ்மெண்ட் கொடுத்திருக்கிறார்:

'ஸ்வதர்மே நிதனம் ச்ரேய: பரதர்மோ பயாவஹ:'

'தனக்கான கர்மாவைப் பண்ணுவதால் சாவு ஏற்பட்டாலும் அதுவே சிரேயஸ். இன்னொருத்தனின் தர்மத்தை மேற்கொண்டால் அது பெரிய பயத்தைத் தருவது' என்கிறார். சாவு எப்படியும் வருவதால் ஸ்வதர்ம நிஷ்டனாகச் செத்துப் போனால் மறுபடி பிறக்க வேண்டாம். பகவானிடமே போய் விடலாம். அதுதான் பெரிய சிரேயஸ். 'இன்னொருவனின் தர்மத்தால் பயம்' என்றால் என்ன? அது நரகத்தில் தள்ளி விடும் என்றுதான் அர்த்தம். பெரிய பயம் அதுதான். நரகம் என்று ஒன்று இருப்பதாக நம்பாவிட்டாலும், இந்த ஜன்மாவிலோ, அடுத்த ஜன்மாவிலோ நரகத்துக்குச் சமமான கஷ்டத்தை அனுபவிக்கும்படியாகும் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். அது தவிர, இன்னொரு தர்மத்தைப் பண்ணும்போதே அதை நாம் பண்ணுவதால் பாபம் சம்பவிக்குமோ என்று உள்ளுக்குள்ளே ஒரு பயம் அரித்துக் கொண்டுதான் இருக்கும். ஏனென்றால் இவன் வேத சாஸ்திரங்களை நம்பாத நாஸ்திகனல்ல. அப்படியிருந்தால் பிராமணனுடைய வைதிக காரியங்களை இவன் எடுத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டானே! ஆகையால் நல்ல உத்தேசம் என்று நினைத்துக் கொண்டே இவன் இப்படிப் பண்ணினாலும், 'வேத சப்தம் லோக க்ஷேமம் தரும்

என்று சொன்ன அதே சாஸ்திரத்தில்தானே, இன்னொருத்தனின் தர்மம் பீதி விளைவிப்பது என்று சொல்லியிருக்கிறது!' என்று உள்ளூறக் குடைந்து கொண்டுதான் இருக்கும்.

மொத்தத்தில் விஷயம் என்னவென்றால், சாஸ்திரம் என்றால் பூரணமாக சாஸ்திரத்தை ஒப்புக் கொள்வதாக இருக்க வேண்டும்; அல்லது சாஸ்திரமே வேண்டாம் என்று முழுக்க நாஸ்திகனாக இருந்துவிட வேண்டும். அப்படியில்லாமல் தம்முடைய புத்திசாலித்தனத்தைக் காட்டி, சாஸ்திரத்தை நம் இஷ்டப்படி வளைத்துச் சிலதை எடுத்துக் கொள்வது, சிலதை விடுவது, சிலதை மாற்றுவது என்றால் அது நாஸ்திகத்தை விடப் பாபகரமானது. வேத மாதா நம் இஷ்டப்படி, இழுத்த இழுப்புக்கு வர வேண்டும் என்று நினைப்பது பெரிய தோஷம். இப்படி நினைத்துக் கொண்டே வேத அத்யயனம் பண்ணு கிறேன் என்றால் அது பரிஹாஸமான காரியம்தான்!

சீர்திருத்தவாதிகளிடம் எனக்குக் கோபமில்லை. அவர்களு டைய நல்ல எண்ணத்திலும் சந்தேகமில்லை. ஆனால் ஆலோசனை போதாததால், தெரியாமலே பெரிய தோஷத் தைச் செய்யப் பார்க்கிறார்கள். இங்கேயிருந்து அங்கே போகி றேன் என்று இவர்கள் வேலியை உடைக்கிறபோது, அங்கே பாக்கிக் கொஞ்சம் பேர் இருக்கிறவர்களும் இங்கே வந்துவிட லாம் என்று வழிவிட்ட மாதிரி ஆகிவிடுகிறது என்பதை யோஜித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

வேதாத்யயனத்தில் இருக்கிற அதே கௌரவம் தன்னுடைய தொழிலில் இருக்கிறது என்ற நிஜமான உணர்ச்சி இருந்தால், இப்படி இதைவிட்டு அதற்குப் போகத் தோன்றாது. 'பிராம ணர்கள் வேதத்தை விட்டு விட்டார்களே, அதனால் லோக க்ஷேமமான மந்திர சப்தம் போய் விடுகிறதே, அதற்காகத்தான் புதுப் பிராமணர்களைப் பண்ண வேண்டும்' என்றால் இதிலே அஹங்காரம், சாலஞ்ஜ், டெமான்ஸ்ட்ரேஷன், இன்ஃபீ ரியாரிடி காம்ப்ளெக்ஸ் ஆகிய இத்தனை அனர்த்தப் பரம்பரை உண்டாவதைக் கவனிக்க வேண்டும். ஆகையால் வேதம் உயிரோடு இருக்க வேண்டும் என்ற லக்ஷ்யத்துக்கு நிஜமாகப் பாடுபடுவதானால், அதற்காகவே ஏற்பட்டு, யுகாந்தரமாக

அந்தத் தர்மத்தை அனுஷ்டித்து வந்தவர்களையேதான் அதிலே மறுபடி திருப்பிவிட வேண்டும்.

பிராமணனை நான் திட்டுகிறேன் என்றால் இவனைத் திருத்தவே முடியாது என்று தலைமுழுகிவிட வேண்டும் என்று அர்த்தமில்லை. பிராமண ஜாதிக்காரர் ஒருத்தன்தான் கெட்ட தற்கெல்லாம் ஆஸ்பதமானவன் என்று நான் நினைப்பதாக ஆகாது. துருக்க ராஜ்யமும், பிரிட்டிஷ் ராஜ்யமும் வந்தபோது பிராமணர்கள் தர்மத்தை விட்டார்களே, இப்போதும் இந்தப் புது நாகரிகப் போக்குகளில் அதிகம் போகிறார்களே என்று நான் திட்டுவதால், இவர்களிடம் மட்டுமே ஸ்பெஷலாகத் தப்பு இருக்கிறது என்று ஆகாது. இவர்களுடைய ஸ்தானத்தில் யார் இருந்தாலும் இப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்ப நெரிசல்களில் இதே மாதிரிதான் பண்ணியிருக்கக் கூடும். இப்போது இவர்க ளைக் குற்றவாளிகளாக்கிவிட்டு இவர்களுடைய இடத்தில் தாங்கள் வந்தால் நல்லபடியாகச் செய்ய முடியும் என்று நினைக்கிறவர்களும் இந்த 'ஸர்கம்ஸ்டன்ஸ்'களில் (சூழ்நிலை யில்) இதே தப்புகளைப் பண்ணியிருக்கக் கூடும். பாரம்பரிய மாகப் புத்தி வேலையிலேயே இருந்தவர்கள் சந்தர்ப்ப வேகங்க ளில் மத விஷயமாக, ஆத்ம ஸம்பந்தமாக அந்தப் புத்தி சக்தியை உபயோகிக்க முடியாமல் லௌகிகத்தில் இறங்கினால் இப்படித்தான் ஒரே தலைகீழாகச் சறுக்கிக் கொண்டு போகும் படியாகும். இதை நான் justify பண்ணுகிறேன் (நியாயமென்று ஒப்புக்கொள்கிறேன்) என்று அர்த்தமில்லை. ஆனாலும் இந்தக் காலத்தில் சீர்திருத்த எழுத்தாளர்கள் விபசாரத்துக்குக்கூட 'ஸைகாலஜி'யைக் காட்டி ஸமாதானம் சொல்வதால், அந்த ஸமாதானம் பிராமணர்கள் கெட்டுப் போனதற்கும் கொஞ் சம் உண்டு என்பதை எடுத்துக் காட்டினேன். நான் பிராமணர் களைக் கண்டிப்பதால், அவர்கள் மட்டும்தான் அயோக்கியர் கள் என்பதாக மற்றவர்களும் மட்டம் தட்ட வேண்டும் என்று ஆகாது. அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி யோக்கியர்களாகப் பண்ணுவதுதான் மற்றவர்களின் கடமை. இந்த ஒரு நாற்பது ஐம்பது வருஷமாக★ பிராமணன் என்றால் கிள்ளுக்கீரை என்று நினைத்து எத்தனை விதமாய் பரிஹாஸம், மானபங்கம்

★ 1959-ல் கூறியது.

பண்ணினாலும் அத்தனையையும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஸாதுக்களாயிற்றே; இதற்கு முந்தியும் நாலைந்து தலைமுறைகளுக்கு முன்வரையில் இத்தனை ஆத்மிக குலதனத்துக்கும் கலைகளுக்கும் கார்டியன்களாகக் காப்பாற்றிக் கொடுத்தவர்களாயிற்றே என்பதை நினைத்து மற்றவர்கள் இப்போது அவர்களை அவர்களுக்கான வாழ்க்கை நெறியில் பிரியத்தோடு ஊக்க வேண்டும். அவர்கள் மறந்துவிட்ட உயர்ந்த தர்மத்தை, தியாகத்தை அவர்களுக்கு நயமாக எடுத்துக் காட்டி உறைக்கும்படியாகப் பண்ண வேண்டும்.

விஷயந் தெரியாத சில பிராமணர்கள் எப்போதோ மற்றவர்களைக் கொடுமைப்படுத்தினார்கள் என்பதற்குப் பதிலடியாக இப்போது இவர்களை த்வேஷித்துக் காரியங்களைச் செய்வது சரியில்லை. 'பழைய கொடுமைகளைப் போக்க வேண்டும். மற்றவர்களுக்கு ஸமூஹத்தில் உயர்ந்த ஸ்தானம் தர வேண்டும்' என்று போராடியதிலும் பிராமணர்கள்தானே முன்னணியில் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். பிராமணர்களின் அதிக்கிரமத்தை பிராமணர்கள் தானே அதிகம் எடுத்துச் சொல்லித் திருத்தினார்கள்? ஆகையால் துவேஷத்தை வளர்த்துக் கொண்டே போவதில் பயனில்லை. அது 'தமிழ்ப் பண்பாடு' என்று விசேஷித்துச் சொல்வதற்கு ஏற்றதுமில்லை!

துரதிர்ஷ்டவசமாக பிராமணர்கள் நல்ல சீர்திருத்தம் என்று நினைத்துத் தப்பான ஸமத்துவங்களை ஏற்படுத்தப் போனதில், கீழேயிருப்பதை மேலே உயர்த்துவதற்குப் பதில் மேலே இருந்ததைக் கீழே இறக்கியதாகத்தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு தினுசில் ஸமமாய் இருக்கலாம். ஒன்று எல்லாம் உயர்ந்திருக்கலாம்; அல்லது எல்லாம் தாழ்ந்திருக்கலாம். பாரத்தை உயரே தூக்கிப் போவது கஷ்டம். கீழே உருட்டி விடுவது ஸுலபம். அந்த மாதிரித்தான் நம்முடைய சீர்திருத்த ஸமத்துவம் எது ஸுலபமோ அதைப் பண்ணி விட்டது. Equality, equality (ஸமத்துவம்) என்று பண்ணினதில் quality (தரம்) போய்விட்டது! வாஸ்தவத்தில் ஒரே மாதிரியான காரியத்தை எல்லாரும் பண்ணுகிற ஸமத்வம் அவசியமானதேயில்லை. பலவிதமாகப் பிரிந்து காரியங்களைச் செய்வதால்

ஸமத்வம் இல்லை என்றும் அர்த்தம் இல்லை. இதைப்பற்றி நிறையச் சொல்லியிருக்கிறேன்*. எனவே, இப்போது ஒரே மாதிரி எல்லோரும் செய்கிற uniformity-ஐ விட்டுவிட்டு, பிரிந்து செய்தும் ஐக்கியமாயிருக்கிற unity-க்காகப் பிரயத்தனம் பண்ண வேண்டும்!

தமிழ் நாகரிகத்தில் ப்ரம்ம த்வேஷமும், ஸம்ஸ்கிருத த்வேஷமும் இருந்ததேயில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டு விட்டால் போதும். ஆத்மிக விஷயங்கள், மத சாஸ்திரங்கள், காவியங்கள், கலை நூல்கள் அத்தனையும் ஏராளமாக இருக்கிற ஸம்ஸ்கிருதத்திடமும் துவேஷம் போய், 'அது நம் பாஷையும் தான்' என்ற உணர்ச்சி வர வேண்டும். எல்லோரும் அதைக் கற்க வேண்டும். லோக க்ஷேமத்துக்காக பிரம்மண்யம் என்று தனியாக ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டு, அதற்கான அத்யயன யஜ்ஞாதிகளை அவற்றில் அதிகாரம் பெற்றவர்கள் பண்ணும்படி உத்ஸாஹப்படுத்த வேண்டும். இப்போது வேதம் உபநிஷத்து எல்லாம் புஸ்தகமாக வந்து விட்டதால் எல்லோரும் அவற்றின் கருத்துகளைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் பல வருஷங்கள் பிடிக்கிற அத்யயனம், யஜ்ஞகர்மா முதலியவற்றைச் செய்யப் போக வேண்டாம். அது அவசியமேயில்லை.

நல்ல எண்ணம், சீர்திருத்தம் எதுவானாலும் முதலில் அடக்கம் வேண்டும். அப்படியிருந்து கொண்டு செய்தால் சாஸ்திர விரோதமாகப் போக வேண்டியே வராது...

---

* 'அருள் உரை' 3-6 வரையிலான புத்தகங்களில் இடம்பெற்றுள்ள வைதிகமதம் என்ற தலைப்பிலுள்ள உரைகளைப் பார்க்கவும்.

ஸ்திரீகளின் ஒரே வைதிகச் சொத்து

ஔபாஸனம் எல்லா ஜாதியாருக்கும் உண்டு என்றேன். அதே போல் ஔபாஸனம் ஆண்-பெண் இருவருக்கும், பதி-பத்தினி இரண்டு பேருக்கும் சேர்ந்த பொதுக்காரியமாய் இருக்கிறது.

பதி கிருஹத்திலிருக்கும்போது அவனோடு கூடச் சேர்ந்து பத்தினியும் ஔபாஸனம் பண்ணுகிறாள். அவன் ஊரிலில்லா விட்டாலும் ஔபாஸனாக்னியில் ஹோமம் பண்ண வேண்டிய அக்ஷதைகளை அதில் பத்தினியே போட வேண்டும். அந்த ரைட் அவளுக்கு வேதத்திலேயே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிற்பாடு வந்த பௌராணிகமான விரதங்கள், பூஜைகள் இவற்றைச் சேர்க்காமல் சுத்த வைதிகமாகப் பார்த்தால் ஔபாஸனத்தைத் தவிர ஸ்திரீக்கு சொந்தமாக எந்த வேதக் கர்மாவும் இல்லை. புருஷன் பண்ணுகிறதிலெல்லாம் automatic-ஆக இவளுக்கு share கிடைத்து விடுகிறது. ஆகவே, 'இவள் கிருஹரக்ஷணை தவிரத் தனியாக எந்தத் தர்மமும், கர்மமும் பண்ண வேண்டாம். பண்ணினாலும் ஒட்டாது' என்றுதான் வைதிகமான தர்ம சாஸ்திரத்தில் இருக்கிறது. ஒரே exception (விதி விலக்கு) ஔபாஸனம்.

ஆகையால் 'ரைட்' 'ரைட்' என்று கேட்கிற ஸ்திரீகளை இந்த விஷயத்தில் கிளப்பிவிட்டாவது வீட்டுக்கு வீடு ஔபாஸனாக்னி ஜ்வலிக்கும்படிச் செய்யலாமோ என்று எனக்கு ஆசை! ஔபாஸனம் செய்யாத புருஷனிடம் பத்தினியானவள், 'உங்களுக்குக் கொஞ்சமாவது வேத ஸம்பந்தம் இருக்கும்படியாக, (நீங்கள் வைதிகமான பாக்கியெல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டாலும்) வேத மந்திரமான காயத்ரீ மந்திரமே மறந்து போயிருந்தாலும்கூட, பின்னாலாவது என்றைக்காவது பச்சாத்தாபம் ஏற்பட்டால் காயத்ரீ பண்ணுவதற்கு அனுகூலமாக உங்களுக்கு

உபநயன ஸம்ஸ்காரமாவது ஆகியிருக்கிறது. எனக்கோ உபநயனமும் இல்லை, காயத்ரீயும் இல்லை. நம் மதத்துக்கே, லோகத்துக்கே, ஸ்ருஷ்டிக்கே ஆதாரமாக இருக்கப்பட்ட வேதத்தில் ஸ்திரீயான எனக்கு ஏதாவது 'ரைட்' இருக்குமானால் அது இந்த ஔபாஸனம்தான். நீங்கள் இதுவும் செய்யா\ விட்டால் எனக்கு வேத ஸம்பந்தம் அடியோடு போய்விடுகிறதல்லவா?' என்று சண்டை போட்டு அவனை ஔபாஸனம் பண்ண வைக்க வேண்டும். இந்த மஹாப் பெரிய சொத்துரிமைக்குத் தான் பெண்கள் சண்டை போட வேண்டும்.

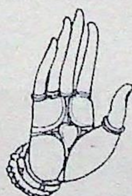
ஸ்திரீகளுக்காவது ஔபாஸனம், அக்னி ஹோத்ரம் (ஔபாஸனத்தைப் போலவே நித்யமும் இரண்டு வேளை செய்கிற அக்னி ஹோத்ரம் என்ற ஒன்று உண்டு. இதைப் பற்றி அப்புறம் சொல்கிறேன்) முதலிய வைதிக தர்ம சொத்துகளில் சிரத்தையிருக்க வேண்டும் என்பதே நான் சொல்வதன் ,தாத்பரியம். ஸ்திரீகள் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும், 'அகத்தில் எத்தனையோ அக்னி இருக்கிறதே! காப்பி போட, சமைக்க, ஸ்நானத்துக்கு வெந்நீர் வைக்க இதற்கெல்லாம் அக்னியிருக்கிறதே! எதை ஸாக்ஷியாக வைத்துக் கொண்டு விவாஹம் பண்ணிக் கொண்டோமோ அது ஔபாஸனமில்லாமல் அணைந்துபோக விடலாமா?' என்று.

அக்னி எப்போதும் அணையாமலிருக்க உமி போட்டு வர வேண்டும். இதற்காக நெல்லை வீட்டில் குத்தினால் அதில் பல பிரயோஜனங்கள் ஏற்படுகின்றன. உமி கிடைப்பதோடு, நாம் சாப்பிட ஆரோக்யமுள்ள கைக்குத்தல் அரிசி கிடைப்பது; நெல்லைக் குத்துகிற ஏழைக்கு ஏதோ கொஞ்சம் ஜீவனோபயம் கிடைப்பது, என்றிப்படி! ஹோமம் செய்ய வேண்டிய அக்ஷதை மட்டும் பத்தினியே குத்தியதாக இருக்க வேண்டும். இது மந்திர பூர்வமான காரியம்.

ஔபாஸனத்துக்கு அதிகச் செலவு இல்லை. அதைச் செய்ய ரொம்ப நேரமும் பிடிக்காது. ஆகவே மனஸ் மட்டும் இருந்து விட்டால் எல்லாரும் செய்யலாம். இதிலே உமிக்காகப் பிறருக்குக் கூலி கொடுத்துக் குத்தச் செய்வதன் வழியாகப் பரோபகாரம்; மெஷின் உஷ்ணம் சேராமல் போஜனத்துக்கு ஆரோக்யமான வஸ்து என்கிறவையும், கைக்குத்தலரிசி

சேர்ப்பதில் காந்தீயமும்கூட வந்து விடுகிறது!

ஔபாஸன அக்னியைக் காப்பாற்றி வந்தால் பூதப் பிரேதபி சாசாதிகளால் வரும் கஷ்டங்கள், வியாதிகள் கிட்டவே வராது. இப்பொழுது எவ்வளவோ பிராமணர்கள் வீட்டில்கூட வேப்பிலை போடுவது, பிரம்பால் அடிப்பது, மசூதிக்குப் போய் ஊதுவது, என்னிடம் வந்து பிரார்த்திப்பது என்றெல் லாம் செய்யும்படியாகியிருப்பது ஔபாஸன அக்னி இல்லாத தன் கோளாறுதான். புருஷப் பிரஜைகளும், ஸ்திரீ பிரஜை களும் எந்த விகிதத்தில் பிறக்க வேண்டுமோ அப்படிப் பிறப்ப தற்கும் ஔபாஸனம் ஸஹாயம் பண்ணும் என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். ஔபாஸன பஸ்மா (சாம்பல்) இட்டுக் கொள்வது பெரிய ரக்ஷை.

அக்னியின் சிறப்பு

கிருஹஸ்தன் செய்ய வேண்டிய ஏராளமான அக்னி காரி யங்களுக்கு ஆரம்பம்தான் ஔபாஸனம். வேத மதத்துக்கு அக்னி ரொம்ப முக்கியம். அக்னி நாராயணன் என்றே அவரைச் சொல்கிறார்கள். ருத்ர ஸூக்தங்களைப் பார்த்தா லும் அக்னி சம்பந்தமே தெரிகிறது. திருவண்ணாமலையில் இப்படி அக்னி மலையாகவே ஈச்வரன் பூர்வத்தில் இருந்திருக்கி றார். அம்பாளையும் விளக்கிலே ஜோதி ஸ்வரூபிணியாக ஆராதிக்கிற வழக்கம் விசேஷமாய் இருக்கிறது. மலையாளத் தில் பகவதி பூஜைகளில் மூர்த்தி, யந்திரம் இவை முக்கிய மில்லை; தீபத்தில்தான் தேவியை ஆவாஹனம் செய்கிறார்கள்— ஈச்வரனின் அக்னி நேத்திரத்திலிருந்து உத்பவித்த ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியையும் ஜோதி ஸ்வரூபமாகவே சொல்கிறோம். இப்படி அக்னி நமக்கு மிகவும் முக்கியமாக இருக்கிறது. 'ஆரியர்கள் என்றாலே Fire-worshippers தான்' என்று ஆராய்ச் சிக்காரர்கள் சொல்கிறார்கள். வேத மதத்தில் ஒரு பிரிவாகவே

இருக்கப்பட்ட பார்ஸிகளைப் பார்த்தாலும் அவர்கள் அக்னியை ரக்ஷிப்பதுதான் பிரதானமான வழிபாடு என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பிராமணர்களுடைய வீட்டுக்கு வீடு அக்னி ஜ்வலித்து அதில் சாஸ்திரப்படி சேர்க்க வேண்டிய நெய், பால், ஹவிஸ் மணந்து கொண்டிருந்தால் அரோக திடகாத்திரமும் உத்தம மான மனோவிருத்திகளும் ஸகல ஜாதி ஜனங்களுக்கும் ஏற்படும்.

எந்தத் தேவதைக்கான யஜ்ஞம் செய்தாலும் அக்னியில் தான் ஹோமம் செய்ய வேண்டும் என்ற விஷயத்தை முன்பே சொன்னேன்.

அக்னி காரியங்கள்*

இப்படி ஏறக்குறைய நானூறு யஜ்ஞங்கள் வேதத்தில் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.

இவற்றில் ஔபாஸனம் மட்டும் நாலு வர்ணத்தாருக்கும் உண்டு. மற்றவற்றை முதல் மூன்று வர்ணத்தாரும் செய்யலாம் என்றாலும் பிரம்ம க்ஷத்ரியர்களே அதிகம் செய்ததாகவும், வைச்யர்கள் நடைமுறையில் அவ்வளவாகச் செய்து வரவில் லையென்றும், பிற்பாடு க்ஷத்ரியர் பண்ணுவதும் குறைந்து பிராமணர் மட்டுமே பண்ண ஆரம்பித்ததாகவும் சொல்கிறார் கள். க்ஷத்ரியர்களுக்கென்று மட்டுமே புஜபலம், வீர்ய விஜயம் முதலியவற்றைத் தருகிற யஜ்ஞங்கள் இருக்கின்றன. ராஜஸூ யம், அச்வமேதம் முதலியவற்றைச் சக்கரவர்த்திகளே பண்ணி யிருக்கிறார்கள். இப்படியே தன தானிய ஸம்ருத்தி (செழிப்பு)க்

*இப்பகுதியிலுள்ள விஷயங்கள் பல கும்பகோணம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி காந்த சர்மா தம்பதியரும், அக்னிஹோத்ரம் ராமானுஜ தாதாசாரியரும் விளக்கி வைத்தவை.

காக வைச்யர்களுக்கென்றே சில யஜ்ஞங்கள் உள்ளன. யாகத்தை நடத்திக் கொடுக்கும் ஹோதா, உத்காதா, அத்வர்யு, பிரம்மா எல்லாரையும் பிரமணர்களாக வைத்துக் கொண்டு, யஜமானனாக க்ஷத்ரியனோ வைசியனோ இருந்து யாகம் செய்ய வேண்டும். (அந்தக் காரியங்களையும் இந்த இரு ஜாதி கள் செய்வது என்றால் இவர்கள் செய்ய வேண்டிய ரக்ஷணை, வியாபாரம், விவசாயம் முதலியன பாழாகி விடுமே!)

எல்லா யாகங்களையும் எல்லாப் பிராமணர்களும் செய்ய வேண்டும் என்றில்லை. இவற்றில் அனேகம் குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு பலனுக்காக இருக்கும். பிள்ளை பிறக்க வேண்டு மென்பதற்காகப் புத்ரகாமேஷ்டி செய்வது என்று ராமாயணத் தில் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோமல்லவா? அப்படி. இவ்வாறு ஒரு இஷ்டத்தை உத்தேசித்துப் பண்ணுவது காம்ய கர்மா எனப்ப டும். அது ஒருவர் பிரியப்பட்டால் செய்கிற optional காரியந் தான். இஷ்டமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ஆத்ம சுத்திக்கா கவும், லோக க்ஷேமத்துக்காகவும் செய்தே தீர வேண்டிய obligatory கர்மாக்களும் உண்டு. அவற்றுக்கு நித்யகர்மா என்று பெயர். 'நித்ய' என்றால் இங்கே தினந்தோறும் பண்ணுவது என்று அர்த்தமில்லை.

இப்படிப்பட்ட நித்ய கர்மாக்களாகப் பண்ண வேண் டியவை இருபத்தியொரு யக்ஞங்கள். நானூற்றில் மீதமுள்ள தைப் பண்ணினால் பண்ணலாம். பண்ணாவிட்டாலும் தோஷ மில்லை. ஆனால் நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களிலேயே சேர்க்கப் பட்டு விட்ட இந்த இருபத்தியொன்றை ஜன்மாவில் ஒரு தரமா வது செய்ய வேண்டும்.

இந்த இருபத்தியொன்றும் ஏழு பாக யக்ஞங்கள், ஏழு ஹவிர் யக்ஞங்கள், ஏழு ஸோம யக்ஞங்கள் என்று பிரியும் என்று முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன்.

விவாஹம் அக்னி ஸாக்ஷியாக அக்னியில் ஹோமத்துடன் தானே நடக்கிறது? அந்த அக்னியிலேயே விவாஹத்தின் போதே ஔபாஸனம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. பிறகு வாழ்நாள் பரியந்தம் அந்த ஔபாஸனாக்னி அணையாமல் அதை உபாஸிக்க வேண்டும்.

பாக யக்ஞங்கள் என்று ஏழு சொன்னேனே, அவற்றையும் கிருஹத்தில் நடக்கும் உபநயனம் முதலான காரியங்களையும் சிராத்தம் முதலியவற்றையும் ஒளபாஸன அக்னியைக் கொண்டேதான் செய்ய வேண்டும். தகப்பனாருடைய ஒளபாஸனாக்னியிலிருந்தே புத்திரனின் விவாஹத்தில் அக்னி வளர்க்கப்படும். இதுவே அப்புறம் புத்ரனின் ஜீவபரியந்தமும் அவனுக்கு ஒளபாஸனாக்னியாகிறது. இப்படி அவிச்சின்னமாக (முறிவு படாமல்) தலைமுறை தலைமுறையாக அதே அக்னி போகும்.

ஒரு தனி மனிதனையும், அவனுடைய ஒரு குடும்பத்தையும் மட்டுமே மையமாகக் கொண்டு அமைகிற—அதாவது ஒளபாஸன அக்னி உபயோகிக்கப்படுகிற—எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் க்ருஹ்ய கர்மாக்கள் என்று பெயர். பாக யக்ஞங்கள் ஏழுங்கூட இப்படிப்பட்ட க்ருஹ்ய கர்மாக்கள்தான்!

இவை அனேகமாக ஒரு குடும்ப ஸமாசாரமாதலால் (பலன் நேராக ஒரு குடும்பத்தை உத்தேசித்ததானாலும், அதில் பிரயோகமாகிற வேத மந்திர சப்தம் ஸகல ஜகத்துக்கும் நல்லது செய்யத்தான் செய்யும்) ரொம்ப விஸ்தாரமாயில்லாமல் small scale-ல் இருக்கிறவை.

க்ருஹ்ய ஸூத்ரங்கள் இந்தக் கர்மாக்களை விவரிக்கின்றன. அவை ஸ்ம்ருதிகளைச் சேர்ந்தவை. ஸ்ம்ருதிகள் சொல்வதால் இவற்றுக்கு ஸ்மார்த்த கர்மாக்கள் என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு.

இப்படியில்லாமல் விசேஷமாக லோக க்ஷேமத்தை உண்டாக்குவதாக (ஒரு குடும்பத்தின் கல்யாணம், திவஸம், இவற்றில் ஸம்பந்தப்படுவதோடு நின்று விடாததாக) இருக்கிற elaborate-ஆன (விரிவான) மற்ற யக்ஞங்கள் ச்ரௌத கர்மாக்கள் எனப்படும். வேதமான ச்ருதியையே நேர் ஆதாரமாகக் கொண்டு, இவற்றின் procedure (வழிமுறைகள்) சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ச்ரௌதம் என்று பெயர் ஏற்பட்டது. இவற்றை விவரிக்கிற சாஸ்திரத்துக்கு ச்ரௌதஸூத்ரங்கள் என்று பெயர்.

முன்பு ச்ருதிக்கும் ஸ்ம்ருதிக்கும் உயர்வு - தாழ்வு கற்பிக்கக்

கூடாது என்று சொன்னேன் அல்லவா? அது போலவே க்ருஹ்ய கர்மாவுக்கும் ச்ரௌத கர்மாவுக்கும் இடையிலேயும் தாரதம்மியங்கள் கற்பிக்கக் கூடாது. ஹிந்து மதம் என்று இப்போது சொல்கிற ஸநாதன தர்மத்தின்படி இரண்டும் இரு கண்களாக ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியவை.

விவாஹத்தின்போது ஔபாஸனம் செய்யப்பட்ட அக்னியை இரண்டாகப் பிரிக்க வேண்டும். அதற்கென்று 'அக்னி ஆதானம்' என்ற ஒரு சடங்கு உண்டு. இப்படிப் பிரித்ததில் ஒன்றே க்ருஹ்ய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டிய க்ருஹ்யாக்னி (அல்லது ஸ்மார்த்தாக்னி) ஆகிறது. மற்றது ச்ரௌத காரியங்களைச் செய்வதற்கான ச்ரௌதாக்னியாகிறது. அதன் பின் இந்த இரண்டு அக்னிகளையும் சாச்வதமாக ரக்ஷித்து வர வேண்டும்.

இவற்றில் க்ருஹ்யாக்னிதான் ஔபாஸனாக்னி என்றும் பெயர் பெற்று தினமும் அதில் ஔபாஸனம் செய்யப்படுகிறது. இது ஒரே குண்டத்திலிருக்கிற அக்னிதான். அதனால் இதற்கு 'ஏகாக்னி' என்றும் பெயர். ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரத்தில் க்ருஹ்ய கர்ம விஷயங்களுக்கே 'ஏகாக்னி காண்டம்' என்றுதான் பெயர். நான் இதுவரை சொல்லிவந்த ஸம்ஸ்கார ஸமாசாரங்கள், சாஸ்திரோக்த விதிகள் எல்லாமே பெரும்பாலும் ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரத்தை அனுஸரித்ததுதான். ஏனென்றால் அதை அனுஷ்டிக்கிற கிருஷ்ண யஜுர்வேதிகள்தான் தக்ஷிணத்தில் கணிசமான மெஜாரிட்டிக்காரர்கள். இங்கே மைனாரிடியாக உள்ள ரிக்வேதிகள் பின்பற்றுகிற ஆச்வலாயன ஸூத்திரத்திலும், ஸாம வேதிகள் அனுஸரிக்கிற கோபில ஸூத்திரத்திலும் சில விஷயங்கள் கொஞ்சம் மாறுபட்டிருக்கும். ஆனால், இந்த வித்தியாசங்கள் க்ருஹ்ய கர்மாக்களில் தானேயன்றி ச்ரௌத கர்மாக்களில் வித்யாஸமே கிடையாது. ச்ரௌதம் எல்லோருக்கும் பொது.

ச்ரௌத காரியங்களுக்கு முக்கியமாய் இருக்கிற ச்ரௌதாக்னி என்பது மூன்று அக்னிகளாக, மூன்று குண்டங்களில் இருப்பது. அதனால் 'த்ரேதாக்னி' என்று அதற்குப் பெயர். 'த்ரேதாக்னி காண்டம்' என்றே ஆபஸ்தம்ப ஸூத்திரத்தில் இந்தப் பகுதிக்குப் பேர். இப்படி ச்ரௌதாக்னியை உபாஸிக்

கிறவரையே 'த்ரேதாக்னி' என்று சொல்வதுண்டு. 'ச்ரௌதி' என்றும் சொல்வார்கள். ச்ரௌத-க்ருஹ்ய அக்னிகளை உபாஸிக்கிறவருக்கு 'ஆஹிதாக்னி' என்று பெயர். இப்படியே விஸ்தாரமான ஸோமயாகம் முதலானதைப் பண்ணினவருக்கு யஜ்வா, தீக்ஷிதர், மகி என்ற பெயர்கள் ஏற்படுகின்றன. ஸோமயாகங்களுக்குள் விசேஷமான வாஜபேயம் பண்ணினவர் வாஜபேயி எனப்படுகிறார். யாகம் அல்லது யஜ்ஞம் என்பதற்கு க்ரது, மகம் (இதிலிருந்துதான் யஜமானனுக்கு 'மகி' என்று பெயர் உண்டாகிறது), ஸவனம், இஷ்டி, ஸ்தோமம், ஸம்ஸ்தை என்ற பெயர்களும் உள்ளன. இவற்றில் சிலவற்றுக்கிடையே சில வித்யாசங்களும் உண்டு. 'முத்தீ', 'முத்தீ ஓம்புதல்' என்றெல்லாம் ரொம்பப் பழைய தமிழ் நூல்களில் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருப்பதும் ச்ரௌதாக்னியைத்தான்.

மூன்று அக்னிகள் என்ன என்றால், ஒன்று 'கார்ஹபத்யம்'—அதாவது இல்லத்தின் அதிபதியான க்ருஹபதிக்கு உரியது. இந்தக் கார்ஹபத்ய குண்டத்திலேதான் அணையாமல் எப்போதும் ச்ரௌதாக்னி எரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். இது முழுவட்ட வடிவமாக இருக்கும். இதிலே நேராக ஒரு ஹோமமும் கூடாது. இதிலே இருக்கிற அக்னியைப் பித்ரு காரியம் (இது க்ருஹ்யமான சிராத்தம் இல்லை; இது ச்ரௌதமாக அமாவாஸ்யை தோறும் செய்யும் பிண்ட பித்ரு கர்மா) செய்வதற்காகவும், சில சில்லறை தேவதா ஹோமங்களுக்காகவும் இரண்டாவதான ஒரு குண்டத்தில் எடுத்து வைத்துப் பண்ண வேண்டும். இந்தக் குண்டம் தெற்கே இருப்பதால் இந்த அக்னிக்கு 'தக்ஷிணாக்னி' என்று பெயர். இது அரை வட்டமாக இருக்கும். பொதுவாக மற்ற எல்லாத் தேவதைகளுக்கும் செய்கிற ஹோமங்களை மூன்றாவதான 'ஆஹவநீயம்' என்ற கிழக்குப் பக்கமுள்ள குண்டத்தில் பண்ண வேண்டும். கார்ஹபத்ய அக்னியிலிருந்தே கிழக்குக் குண்டத்தில் எடுத்து வைத்து ஆஹவநீய அக்னியை உண்டாக்க வேண்டும். ஹவன், ஹவன் என்றுதானே வடக்கே யாகத்தையே சொல்கிறார்கள்? அந்த ஹவனம் அல்லது ஆஹவனத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கப்பட்டதுதான் ஆஹவநீயம். இந்த ஆஹவநீய குண்டம் சதுரமாக இருக்கும். வேதாப்ரீதியாகச் செய்யப்படும் ஸோம யாகம் முதலான எல்லாப் பெரிய வேள்விகளும் ஆஹவநீய அக்னியை

க்ருஹத்திலிருந்து யாகசாலைக்குக் கொண்டு போய் அங்கே அதில் செய்வதுதான்.

க்ருஹ்யத்தில் ஔபாஸனம் போல, ச்ரௌத கர்மாக்களில் அன்றாடம் இரண்டு வேளையும் செய்ய வேண்டியது அக்னி ஹோத்ரம். முன்பு சொன்ன அக்னி ஆதானமும் அக்னி ஹோத்ரமும் ஏழு ஹவிர்யக்ஞங்களில் முதலிரண்டாகும். அக்னி ஹோத்ரம் செய்பவர்களையே அக்னி ஹோத்ரிகள் என்கிறோம். (இக்காலத்தில் ஹாஸ்யம் என்று நினைத்து, ஸிகரெட் ஊதுவதை அக்னி ஹோத்ரம் என்றும், ரேஸுக்குப் போவதை அச்வமேதம் என்றும் சொல்வது அபசாரமாகும்.)

வஸந்த காலத்தில் (அதாவது ஏறக்குறைய நம் சித்திரை வைகாசி மாஸங்களில்) விவாஹம் செய்வதால் ஔபாஸன ஸித்தியும், அக்னி ஆதானம் செய்வதால் அக்னி ஹோத்ர ஸித்தியும் உண்டாகின்றன.

அக்னிஹோத்ர அக்னி எக்காரணத்தினாலாவது அணைந்து விட்டால் புனராதானம் என்பதாக மறுபடி ஆதானம் பண்ணி மீண்டும் ஆரம்பிக்கலாம். இப்படியே ஔபாஸன அக்னி அணைந்தாலும், அக்னி ஸ்ந்தானம் செய்து மறுபடி ஆரம்பிக்கலாம். தற்போது அனேகமாக அத்தனை பேர் வீட்டிலுமே ஔபாஸன, அக்னி ஹோத்ர அக்னிகள் இல்லாததால் நான் இவற்றைச் செய்யச் சொல்லும்போது, 'எப்படி முடியும்? விவாஹ காலத்திலிருந்து இந்த அக்னிகளை நாங்கள் ரக்ஷிக்காமல் விட்டு விட்டோமே!' என்று நீங்கள் கேட்டுவிடக் கூடாது என்றே இதை-இப்போதுகூட இவற்றை ஆரம்பித்துக் கொள்ள இடமிருக்கிறது என்பதைச் சொல்கிறேன்.

ஔபாஸனத்தில் அக்ஷதையையும், அக்னி ஹோத்ரத்தில் பால், அக்ஷதை, நெய் இவற்றில் ஒன்றையும் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். (பொதுவாக அக்னி ஹோத்ரத்தில் பாலைச் செய்வதே வழக்கமாயிருக்கிறது.)

கார்ஹபத்ய அக்னியை ச்ரௌதமான பிண்ட பித்ரு காரியத்துக்காக தக்ஷிணாக்னியிலும், மற்ற யஜ்ஞங்களுக்காக ஆஹவநீய ஸ்தானத்திலும் வைத்து அந்தக் கர்மாக்களைப் பண்ணி முடித்த பிறகு இந்த இரண்டு அக்னிகளும் 'ச்ரௌத அக்னி'

என்ற உன்னதமான பெயரை இழந்து வெறும் 'லௌகிக அக்னி'யாகி விடும். இவற்றை விஸர்ஜனம் செய்து விடவேண் டும் (அணைத்துவிட வேண்டும்). கார்ஹபத்யம் மட்டுமே விஸர்ஜனமில்லாமல் ஔபாஸனாக்னிபோல எப்போதும் எரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

முக்கியமாக ஒவ்வொரு பிரதமையிலும் க்ருஹ்யாக்னி, ச்ரௌதாக்னி இரண்டிலும் க்ருஹஸ்தன் செய்ய வேண்டிய உபாஸனைகளாக முறையே ஒரு பாக யஜ்ஞமும் ஒரு ஹவிர் யஜ்ஞமும் உள்ளன.

இந்தப் பாக யஜ்ஞத்துக்கு ஸ்தாலீபாகம் என்று பேர். ஸ்தாலீ என்று சோற்றுப் பானைக்குப் பெயர். ஔபாஸன அக்னியிலே ஸ்தாலியை வைத்து 'சரு' என்கிற பக்குவ அன்னம் செய்வது ஸ்தாலீபாகம். இந்த சருவை ஹோமம் செய்ய வேண்டும்.

ஏனைய பலவற்றுக்கு அடிப்படையாக இருப்பதை 'ப்ரக்ருதி' என்பார்கள். இந்த ப்ரக்ருதியைத் தழுவிச் சில மாறுதல் களுடன் செய்கிற மற்றவற்றுக்கு விக்ருதி என்று பெயர். ச்ராவணி என்கிற ஸர்ப்ப பலி, ஆக்ராஹாயணி முதலான பாக யக்ஞங்களுக்கு ஸ்தாலீபாகம்தான் ப்ரக்ருதி. அடி முதல் நுனி வரை கர்மா செய்ய வேண்டிய கிரமம் சொல்லப்படுவதே 'ப்ரக்ருதி'. அனேக விஷயங்களில் இதையே 'க்ஷ' அல்லது ditto போட்டுக் காட்டி மற்ற விஷயங்களை மட்டும் சொல்வது 'விக்ருதி'.

பிரதி பிரதமையும் ச்ரௌதாக்னியில் பண்ண வேண்டிய ஹவிர் யக்ஞத்துக்கு 'தர்ச பூர்ண இஷ்டி' என்று பெயர். தர்சம் என்றால் அமாவாஸ்யை; பூர்ணம் என்றால் பௌர்ணமி. இந்த இரண்டுக்கும் மறுநாளான பிரதமைகளில் செய்யப்படும் இஷ்டியாதலால் (இஷ்டி என்றால் யாகம்) தர்ச பூர்ண இஷ்டி என்று பெயர். இதை 'இஷ்டி' என்று மட்டுமே சுருக்கியும் சொல்வார்கள். ஹவிர் யக்ஞங்களுக்குள் இதுவே ப்ரக்ருதி; மற்றவை இதன் விக்ருதிகள்.

இப்படியே ஸோம யக்ஞங்களில் 'அக்னிஷ்டோமம்' என்பதுதான் ப்ருகிருதி. 'ஸ்தோமம்' என்றாலும் வேள்விதான்.

அக்னி + ஸ்தோமம் என்னும்போது ஸந்தியில் 'ஸ்தோ' என்பது 'ஷ்டோ'வாகிறது. 'ஸ்தாபித' என்பதை இங்கிலீஷில் 'எஸ்டாப்லிஷ்' என்கிறபோது ஸ்தா ஸ்டாவாகிறதல்லவா? சில பாமர ஜனங்கள் ஸ்டார், ஸ்டாம்ப் என்பதை இஷ்டார், இஷ்டாம்ப் என்பதில்லையா? இவை வேதத்திலேயே சில ஸந்திகளில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒலி மாற்றங்கள் (phonetic changes).

ஏழேழு பாக-ஹவிர்-ஸோம யஜ்ஞங்களில் பாக்கியுள்ளவை பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்கிறேன்.

பாக யக்ஞங்கள் சின்னவை. இவை யாகசாலை போட்டுக் கொள்ளாமல் வீட்டிலேயே செய்கிற க்ருஹ்ய கர்மாக்கள். ச்ரௌத கர்மாக்களில்கூட முதல் நாலு ஹவிர் யக்ஞங்களான ஆதானம், அக்னி ஹோத்ரம், தர்ச பூர்ணமாஸம், ஆக்ரயணம் என்பன க்ருஹத்திலேயேதான் செய்யப்படுகின்றன. கடைசி மூன்று ஹவிர் யக்ஞங்களான சாதுர்மாஸ்யம், (நிரூட) பசுபந்தம், ஸௌத்ராமணி இவையும், ஏழு ஸோம யக்ஞங்களும், மற்ற எல்லா யாகங்களும் யாகசாலை தனியாக அமைத்து அதிலேயே செய்யப்பட வேண்டியவை.

யாகசாலைக்கு 'தேவ யஜனம்' என்றும் பெயர். அதன் அமைப்பைப் பற்றி ஸகல விவரங்களும் வெகு நுணுக்கமாக கல்ப ஸூத்ராதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'சயனம்' என்று செங்கல் வைத்துக் கட்ட வேண்டிய யக்ஞ அமைப்புகள் உண்டு. (பாக யக்ஞங்களுக்கும் ஹவிர் யக்ஞங்களுக்கும் சயனம் கிடையாது.) இவற்றுக்கும் ரொம்ப minute ஆக details (நுணுக்கமான விவரங்கள்) தரப்பட்டுள்ளன. இதிலே கணித விஷயங்கள் உள்ளன என்று முன்பே சொன்னேன். ஹோமம் செய்கிற கரண்டியை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் தர்வீ, ஸ்ருக், ஸ்ரவம் என்று பல தினுசு. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஓர் அளவு, இன்ன வஸ்துவால் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இப்படியிப்படி கை முத்திரை பிடிக்க வேண்டும் என்று விதி உள்ளது. எந்தச் சின்ன விஷயமும் விட்டுப் போகாமல் இப்படி அளவுகள், இன்ன 'மெடீரியல்' என்பது . எல்லாம் சொல்லியிருக்கும். அணு ஆராய்ச்சி, 'ஸ்பேஸ் ரிஸர்ச்' என்று லாபரட்டரியில் செய்கிறபோது எப்படி ஒவ்வொரு சின்ன விஷயத்தையும் அதிஜாக்ரதையுடன் செய்கிறார்களோ அப்படியே (இயற்கைக்கு அதீதமான)

ஸுபர்நாச்சுரல் சக்திகளை லோக க்ஷேமத்துக்காக இழுத்துக் கொடுக்கிற யஜ்ஞங்களிலும் இண்டு இடுக்கு விடாமல் ஸகல அம்சங்களையும் ஜாக்ரதையுடன் முறைப்படிச் செய்யச் சாஸ்திரம் விரிவான விதிகளைக் கொடுத்திருக்கிறது.

பாகயக்ஞம் ஏழும் சின்னவை. 'பாக' என்றால் 'சின்ன', 'குழந்தை மாதிரியான' என்று ஓர் அர்த்தம். வெந்த உணவுக்கும் 'பாகம்' என்று பெயர். அதனால்தான் சமையற் கலையையே 'பாக சாஸ்திரம்' என்கிறோம். Paaka என்று சொல்ல வேண்டும். Baaga அல்லது Bhaaga என்பது தப்பு. சமைக்கிற இடம் பாகசாலை. அனேகமாக ஸ்தாலீபாகத்தில் அன்னத்தை ஹோமம் செய்வது போல வெந்த தானியங்களையே பாக யக்ஞங்களில் ஆஹுதி பண்ணும்படியிருக்கிறது. கஞ்சி வடிக்கக் கூடாது. இதற்குச் 'சரு ஹோமம்' என்று பெயர். ஆனால் ஔபாஸனத்தில் வேகவைக்காத அக்ஷதை (வறட்டு அரிசி) தான் ஹோமம். அஷ்டகா என்ற பாகயஜ்ஞத்தில் அடை மாதிரி உள்ள புரோடாசம் ஹோமம் செய்யப்படுகிறது.

பாகயஜ்ஞங்கள் ஏழில் அஷ்டகா என்பது சிராத்தத்தைச் சேர்ந்த பித்ருகர்மா. சுக்லபக்ஷம், கிருஷ்ணபக்ஷம் என்று இருக்கிறதல்லவா? இவற்றில் சுக்லபக்ஷம் (வளர்பிறை) தேவர்களுக்கு விசேஷமானது, கிருஷ்ணபக்ஷம் (தேய்பிறை) பித்ருக்களுக்கு விசேஷமானது. பித்ரு காரியங்களுக்கு 'அபர காரியம்' என்றும் பெயர். அதனால் கிருஷ்ண பக்ஷத்தை அபரபக்ஷம் என்பதுண்டு. இந்த அபர பக்ஷத்தில் நட்ட நடுவில் அஷ்டமி வருவதால் அது பித்ருக்களுக்கு அதிவிசேஷமானது. ஹேமந்த ருது (முன்பனிக் காலம்). சிசிர ருது (பின்பனிக் காலம்) என்கிற மார்கழி, தை, மாசி, பங்குனி மாதங்களில் இந்த அஷ்டமிகளில் அஷ்டகா சிராத்தம் செய்யப்பட வேண்டும். இவற்றில் மாசியில் செய்வதே சிறப்பாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அஷ்டகையின் தொடர்ச்சியாக மறுதினம் செய்வது அன்வஷ்டகை.

ஸ்தாலீபாகம் என்ற பாகயக்ஞத்தைப் பற்றி முன்பே சொன்னேன்.

பாக யக்ஞங்களில் இன்னொன்றான பார்வணீ என்பதே சிராத்தங்களுக்கெல்லாம் பிரகிருதி. அது மாஸம் ஒரு முறை

செய்யப்படுவதால் 'மாஸி ச்ராத்தம்' என்றும் கூறப்படும். இது ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரப்படி. கௌதம ஸூத்ரப்படி பார்வணம் என்பது ஒவ்வொரு பர்வாவிலும் செய்யும் ஸ்தாலீ பாகத்தையே குறிப்பதாகும்.

'ச்ராவணீ' என்கிற பாகயக்ஞத்துக்கு 'ஸர்ப்ப பலி' என்றும் பெயர். ச்ராவண மாஸத்தில், அதாவது ஆவணியில் பௌர்ணமி ராத்திரியில் சருவாலும், ஆஜ்யத்தாலும் (நெய்யாலும்) ஹோமம் செய்து, பலாச (புரச) புஷ்பங்களையும் இரண்டு கையால் ஹோமம் பண்ண வேண்டும். புற்றிலோ வேறு சுத்தமான இடத்திலோ பச்சரிசி மாவால் கோலம் போன்ற சிலவற்றைப் போட்டு ஸர்ப்ப மந்திரங்களைச் சொல்லிப் பலிபோட வேண்டும். ஆவணியில் ஆரம்பித்ததை விடாமல் தினமும் மார்கழிப் பௌர்ணமிவரை செய்ய வேண்டும்.

மார்கழிப் பூர்ணிமாவில் 'ஆக்ரஹாயணீ' என்கிற பாகயஜ்ஞத்தைச் செய்து, ஆவணியில் ஆரம்பித்த ஸர்ப்ப பலியை உத்ஸர்ஜனம் (பூர்த்தி) செய்ய வேண்டும். 'ச்ராவணி' போலவே 'ஆக்ரஹாயணி' என்பதும் மாஸத்தின் பெயரால் ஏற்பட்டது. ஆக்ரஹாயணி என்று மார்கழிக்குப் பெயர். 'ஹாயனம்' என்றால் வருஷம். வருஷத்தில் அக்ர மாதமாக (முதல் மாஸமாக) எது இருக்கிறதோ அது 'ஆக்ரஹாயணம்'. இதிலிருந்து மார்கழியை முதல் மாஸமாகக் கொண்டே ஆதியில் நம் வருஷம் இருந்திருப்பதாக ஏற்படுகிறது. ஜனவரி என்ற முதல் மாதம் இப்போதும் மார்கழி நடுவில்தானே வருகிறது? நம்மிடமிருந்துதான் மேல் நாட்டினர் இதைப் பூர்வத்தில் எடுத்துக் கொண்டார்கள். பிறகு நாம் அந்தப் பழக்கத்தை விட்டு விட்டாலும் அவர்கள் விடவில்லை என்று தெரிகிறது. இதே மாதிரிச் சித்திரை என்னும் மாஸப் பெயரைக் கொண்டு 'சைத்ரி' என்பதாகவும் 'ஆச்வயுஜி' (ஐப்பசி) என்ற மாஸப் பெயரால் 'ஆச்வயுஜி' என்பதாகவும் இரண்டு பாக யக்ஞங்கள் உள்ளன.

சைத்ரி என்பது நாலு வீதிகள் கூடுமிடத்தில் ஈசானனை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுவதால் ஈசானபலி என்றும் கூறப்படும். ஈசானன் என்பதுதான் பரமேச்வரன் (சிவபெருமான்). மற்ற பாகயக்ஞங்களில் மற்ற தேவதைகளை உத்தேசித்து ஹோமம் செய்யப்படுகிறது. அவர்கள் த்வாரா (மூலம்)

பரமேச்வரனுக்கு ப்ரீதி ஏற்படும். அது ஸப்கலெக்டர் மூலம் ராஜாவுக்கு வரி கொடுக்கிற மாதிரி. சைத்ரியிலோ நேரே ராஜாவான பரமேச்வரனுக்கே கொடுக்கிறோம்.

ஐப்பசியில் குறுவை நெல் விளைந்து வரும். இதை 'ஆச்வயுஜி' என்ற கர்மாவில் முதலில் ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணிவிட்டு பிறகு மற்றவர்கள் புஜிப்பார்கள்.

இப்படியே நம் தக்ஷிண சீமையில் மார்கழியில் சம்பா நெல் அறுவடையானவுடன் ஆக்ரஹாயணி செய்துவிட்டு அப்புறம் சாப்பிடும்படியாக ஏற்படுகிறது.

இப்படியாக ஏழு பாக யக்ஞங்கள்.

ஹவிர் யக்ஞங்களைப் பார்க்கலாம். இவை பாகயக்ஞங் களைவிட elaborate ஆனவை (விரிவானவை). ஆனாலும் ஸோம யக்ஞங்களைப் போல் அவ்வளவு பெரியவை இல்லை.

அக்னியில் ஆஹுதி செய்கிற எல்லாவற்றிற்குமே ஹவிஸ் என்று பெயர். 'அவி' என்று திருக்குறள் முதலான தமிழ் நூல்களில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனாலும் குறிப்பாக நெய்க்கு ஹவிஸ் என்ற பெயர் உள்ளது. ஸோமரஸ ஆஹுதி உள்ள யஜ்ஞங்களைத் தனியாக ஸோமயாகம் என்று வைத்ததால், கிருஹ்யமான சின்னவற்றையும் பாகயக்ஞம் என்று தனியாய் வைத்ததால், நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களில் வந்து விடும் ச்ரௌத மான பாக்கி ஏழையும் 'ஹவிர் யக்ஞம்' என்றே ஹவிஸை முன்னிட்டுப் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள்.

முன்னே யாகங்களைப் பற்றிச் சொல்லும்போது யாகத் தைப் பண்ணும் யஜமானன் என்பவனுக்காக ரித்விக்குகள் என்ற புரோஹிதர்கள் அதை நடத்திக் கொடுப்பார்களென்றும் இந்த ரித்விக்குகளில் ரிக்வேதத்தால் தேவதைகளை ஸ்துதித்துக் கூப்பிடுகிறவர் ஹோதா, யஜுர் வேதப்படிக் காரியங்கள் செய்பவர் அத்வர்யு, ஸாமவேத கானம் செய்து தேவதை களைப் பிரீதி செய்கிறவர் உத்காதா, அதர்வ வேத விதிகளின் படி 'ஸூபர்வைஸ்' செய்கிறவர் பிரம்மா என்றும் சொன்னே னல்லவா?

பாக யக்ஞங்களில் யஜமானனைத் தவிர இந்த நாலு விதமான ரித்விக்குகளில் எவருமே கிடையாது. பிறத்தியார் துணையின்றி ஒவ்வொரு கிருஹஸ்தனும் தானே பத்தினி ஸஹிதமாகச் செய்ய வேண்டியனவே பாகயஜ்ஞங்கள்.

ஹவிர் யக்ஞங்களில் யஜமானனைத் தவிர, யக்ஞத்தை நடத்தித் தருபவர்களாக ஹோதா, அத்வர்யு, அக்னீத்ரன், பிரம்மா என்ற நாலு ரித்விக்குகள் இருப்பார்கள். அதாவது நான் முன்சொன்ன நாலு தினுசான ரித்விக்குகளில் உத்காதாவுக் குப் பதில் அக்னீத்ரன் இருக்கிறார். ஸாமகானம் செய்பவர் தானே உத்காதா? ஸோம யாகங்களில்தான் ஸாம கானம் உண்டு; ஹவிர் யாகங்களில் இல்லை. அதனால் உத்காதாவும் இல்லை. உத்காதாவுக்குப் பதில்தான் அக்னீத்ரன் இருக்கிறார். சாதுர்மாஸ்யம், பசுபந்தம், முதலியவற்றில் அதிகப்படி ரித் விக்கும் உண்டு. அந்த விவரங்கள் இங்கே வேண்டாம். காலமே சொல்ல முடியாமல் அவ்வளவு பிராசீனமாக ஏற்பட்டு ஸமீப காலம் வரை நடைபெற்று வந்த முக்கியமான யஜ்ஞ கர்மாக் களைப் பற்றி ஒரு basic knowledge-ஆவது (அடிப்படை அறிவா வது) இருக்கட்டுமென்றுதான் இவ்வளவாவது சொல்கிறேன்.

ஹவிர் யக்ஞங்களில் முன்பே அக்னியாதானம், அக்னி ஹோத்ரம், தர்சபூர்ணமாஸம் இவைபற்றிச் சொன்னது போதும். ஆக்ரயணம் என்ற இஷ்டி ஐப்பசிப் பூர்ணிமையில் செய்யப்படும் ஹவிர் யக்ஞம். சாமை என்று சொல்லப்படும் 'ச்யாமாகம்' என்ற கடுகு போலிருக்கும் தானியத்தை இதில் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். 'சாதுர்மாஸ்யம்' என்ற ஹவிர்யக் ஞம் பல இஷ்டிகளை ஒன்றாக அடக்கினாற் போன்றது. வர்ஷா காலத்தில் (மழைக்காலத்தில்) ஸன்னியாஸி ஒரே இடத்தை விட்டுப் போகாமலிருப்பதற்குச் 'சாதுர்மாஸ்யம்' என்று பேர் என்று உங்களில் சில பேருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். கிருஹஸ்தர் களான நீங்களே பண்ண வேண்டிய ஒரு ஹவிர்யாகத்துக்கும் அதே பேர். மழைக் காலமான சதுர் மாஸங்கள் (நாலு மாஸங்கள்) துறவியானவன் ஒரே இடத்தில் இருப்பதால் 'சாதுர்மாஸ்யம்' என்று பேர் வந்தது. இங்கோ ஒரு கிருஹஸ் தன் நாலு மாஸங்களுக்கு ஒரு முறை, அதாவது கார்த்திகை, பங்குனி, ஆடி ஆகிய மாத ஆரம்பங்களில் இந்த யஜ்ஞத்தைப் பண்ணுவதால் அதே 'சாதுர்மாஸ்ய'ப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கி

றது. இந்த யஜ்ஞத்திலிருந்துதான் கிருஹத்தில் செய்வது போய் யாகசாலையில் பண்ணுபவை தொடங்குகின்றன.

இதற்கு அடுத்த ஹவிர் யக்ஞமான நிரூட பசுபந்தம் (வெறுமே 'பசுபந்தம்' என்றே இதைச் சொல்லுவது வழக்கம்) என்பதிலிருந்துதான் மிருக பலி ஆரம்பிக்கிறது.

பலி என்ற வார்த்தையை நான் இங்கே சொன்னாலும் சாஸ்திரீய பரிபாஷை (technical term)ப்படி பார்த்தால் இது பலி இல்லை. அக்னியில் ஹோமமாகப் பண்ணாமல் அப்படியே நேராக அர்ப்பணம் பண்ணுவதுதான் பலி. ஹோமம் பண்ணப் படுவதற்கு ஆஹுதி, ஹவிஸ் என்றெல்லாம்தான் பெயர். ஸர்ப்பத்தின் புற்றில் அப்படியே மாவைப் போடுவது ஸர்ப்ப பலி. பஞ்ச மஹா யக்ஞங்களில் ஒன்றான வைச்வதேவத்தில் சிலதை அக்னியில் மந்திர பூர்வமாகப் போடுவார்கள்; இது ஹோமம். சிலதை மந்திர பூர்வமாக அப்படியே வீட்டிலும் வெளியிலும் ஒவ்வொரு ஸ்தானத்தில் பலவிதமான ஜீவன்களை உத்தேசித்து எறிந்து விடுவார்கள்; இது பலி.

இன்னொரு விஷயமும் இங்கே சொல்ல வேண்டும். இப்படி மந்திரப்பூர்வமாக அர்ப்பணம் பண்ணும்போது, தேவதை களுக்குச் செய்வதற்கே 'ஸ்வாஹா' என்று சொல்ல வேண்டும். பித்ருக்களுக்குச் செய்யும்போது 'ஸ்வதா' என்று சொல்ல வேண்டும். மற்ற ஜீவன்களுக்கு 'ஹந்தா' என்று சொல்ல வேண்டும். அதிகார ஸ்தானத்தைப் பொறுத்து நாம் 'யுவர் மெஜஸ்டி', 'யுவர் ஆனர்' என்று பல தினுஸாகச் சொல்ல வில்லையா? அப்படி!

யஜ்ஞங்களில் ஒரு பசுவின் (மாடு இல்லை. ஸம்ஸ்கிருதத் தில் எந்த மிருகமுமே 'பசு'தான்) இன்ன பாகத்தை ஹோமம் செய்ய வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இது பலியில்லை; அக்னி யில் போடுகிற ஹோமம்தான். பசுபந்தத்தில் ஒரே பசுதான்.

பசுவுள்ள யக்ஞங்களுக்கே யூப ஸ்தம்பம் என்பது உண்டு. மூங்கில் அல்லது கதிரம் என்னும் மரத்தாலான போஸ்ட்டில் பசுவைக் கட்டுவார்கள். அதற்குத்தான் யூபம், அல்லது யூப ஸ்தம்பம் என்று பேர்.

அடுத்த, கடைசியான, ஹவிர்யக்ஞமான 'ஸௌத்ராமணி' யில் மட்டுமே ஸுரை (கள்) அர்ப்பணம் ஓரிடத்தில் வருகிறது. சில க்ஷுத்ர சக்திகளுக்கு (சில்லுண்டித் தேவதைகளுக்கு) அதில் பிரீதியிருப்பதால் அவற்றிடமிருந்து லோக க்ஷேமத்தைப் பெற ஸுரை ஹோமம் செய்யப்படுகிறது. நம் ராஜாங்கம் ரொம்ப strict-ஆக Prohibition (மதுவிலக்கு)-ஐப் பின்பற்றினாலும், அன்னிய தேசப் பிரமுகர்கள் வருகிறபோது, அவர்களால் நமக்கு ஏற்படக் கூடிய நன்மைக்காக, 'பரவாயில்லை' என்று அவர்களுக்கு மட்டும் மதுவிலக்குக்கு விலக்குத் தந்து ஒயின் கொடுப்பது சரியென்றால், ஸௌத்ரா மணியில் ஸுரா ஹோமமும் சரிதான். இங்கேயும்கூட ஸுரையானது உத்தமமான தேவதைகளுக்குரிய ஆஹவநீயத்தில் ஹோமம் செய்யப் படாமல், தக்ஷிணாக்னியில்தான் ஹோமம் செய்யப்படுகிற தென்பது குறிப்பிடத் தக்கது. ஹோம சேஷமானதால் மந்திரப் பூர்வமாகச் சுத்தியாக்கப்பட்ட ஸுரை கெடுதல் பண்ணா தென்று, மிஞ்சியதை யாகம் செய்கிறவர்கள் பானம் பண்ண வேண்டும். இதன் அளவு கால் அவுன்ஸுக்கும் குறைவானது. ஆகையால் யஜ்ஞம் என்று சொல்லி ஸோமபானம், ஸுரா பானம் என்று இஷ்டப்படி குடித்தார்கள் என்று குற்றம் சாட்டுவது மஹா அக்ரமம். யஜ்ஞசேஷமான மாம்ஸ ஸ்வீகரணத்தைப் பற்றிய புரளியைக் குறித்தும் முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன்★.

ஸோம யாகங்களைப்பற்றிச் சிறிது சொல்கிறேன். இவற்றை 'ஸோம ஸம்ஸ்தை' என்றும் சொல்வதுண்டு. ஸம்ஸ்தை என்றால் என்ன? யாகத்திலே உத்காதா கானம் செய்கிற ஸாம வேத ஸ்தோத்திரத்தின் முடிவுக்குத்தான் 'ஸம்ஸ்தை' என்று பெயர். தேவதா பரமாக உள்ள எல்லாவற்றையுமே ஸ்தோத்ரம் என்று பொதுவில் சொன்னாலும், வைதிக வழக்குப்படி ரிக் வேதத்திலுள்ள ஸ்தோத்ரங்களுக்கு 'சஸ்த்ரம்' என்றே பெயர். இதையே ஸப்த ஸ்வரங்கள் உள்ளூறத் தொனிக்கிற மாதிரி ஸாம வேதத்தில் அமைத்துக் கானம் செய்கிறபோதுதான் ஸ்தோத்ரம் என்ற பெயர் ஏற்படும். இப்படிப்பட்ட ஸாமவேத

★ அருள் உரை 23-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள வேதம் என்கிற தலைப்பிலுள்ள 'ஜீவஹிம்ஸை செய்யலாமா?' என்கிற உரையைப் பார்க்கவும்.

ஸ்தோத்ர கானம்தான் ஸோம யாகங்களில் மிகவும் முக்கியம். பாக-ஹவிர் யக்ஞங்களிலும் மற்ற நூற்றுக்கணக்கான யாகங்களிலும் ஹோமம்தான் முக்கியமாக நிறையச் செய்யப்படும். ஆனால் ஸோம யாகங்களில் ஹோமங்கள் குறைச்சலே. ஸ்தோத்ரங்கள்தான் அவற்றில் அதிகம். தேவர்களுக்கு ரொம்பவும் பிரீதியான ஸோமரஸம் ஹோமம் செய்யப்படுவதால்தான் இவற்றுக்கு ஸோம யாகம் என்று பெயர். ஸோம ரஸம் மட்டுமின்றி பசுவும் இவற்றில் உண்டு. இருந்தாலும் இந்த ஹோமங்களைவிட ஸாமகானம்தான் இவற்றில் நிறையச் செய்யப்படும். பிறகு ஹோமங்கள் குறைச்சலாகவே செய்யப்படும். அதனால் ஸோமயாகம் ஒருவிதத்தில் ஸாம யாகம்தான்! இந்த ஸாம கானம் ரொம்பவும் பரவசமூட்டுவதாக இருக்கும். ஒரு வித்வான் ஆலாபனை பண்ணிக் கொண்டே போய் தாரஸ் தாயி பஞ்சமத்தைப் பிடித்தவுடன் ரஸிகர்களுக்கு உத்ஸாஹம் உச்சிக்குப் போய் விடுகிற மாதிரி, ஸாம கானமான ஸ்தோத்ரங்களின் முடிவான ஸம்ஸ்தை வருகிறபோது யஜ்ஞபூமியில் கூடியிருப்பவர்களுக்கு, அப்படியே தேவலோகமே வந்து இறங்கி விட்டாற் போல் ஆனந்தம் கரைபுரண்டு போகும். அதனால் தான் ஸோம யஜ்ஞத்துக்கே ஸோம ஸம்ஸ்தை என்று பெயர் ஏற்பட்டு விட்டது.

இப்படிப்பட்ட ஸோம யாகங்களில்தான் ஹோதா, அத்வர்யு, பிரம்மா என்ற ரித்விக்குகளோடு உத்காதா என்ற ஸாம கானக்காரரும் சேர்ந்து பூர்ண யஜ்ஞ லக்ஷணத்தோடு இருக்கிறது. இந்த நாலு பேரில் ஒவ்வொருவருக்கும் உதவியாக மூன்றுபேர் இருப்பார்கள். ஆக அத்வர்யு கணத்தில் நால்வர், ஹோதா கணத்தில் நால்வர், உத்காதா கணத்தில் நால்வர், பிரம்மா கணத்தில் நால்வர் என்பதாக ஸோம யாகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பதினாறு ரித்விக்குகள் இருப்பார்கள்.

ஸப்த ஸோம யக்ஞங்களில் முதலாவதான அக்னிஷ்டோமமே ப்ரகிருதி. மற்ற ஆறும் அதன் விக்ருதிகள். அத்யக்னிஷ்டோமம், உக்த்யம், ஷோடசி, வாஜபேயம், அதிராத்ரம், அப்தோர்யாமம் என்பன அவற்றின் பெயர்கள்.

இவற்றில் வாஜபேயத்தை வெகு விசேஷமாகக் கருதிச் செய்வது வழக்கம். வாஜபேய யாகம் முடித்து யஜமானன்

ஸ்நானம் செய்து வருகையில் (யஜ்ஞ முடிவில் செய்வதற்கு அவப்ருத ஸ்நானம் என்று பெயர்) அவருக்கு ராஜாவே ச்வேத சத்ரம் (வெண்பட்டுக் குடை) பிடிப்பான்! அவ்வளவு பெருமை இதற்கு. 'வாஜம்' என்றால் அன்னம்; 'பேயம்' என்றால் பானம். அன்ன பானாதிகளை அதாவது நல்ல தானியச் செழிப்பையும், நீர்வளத்தையும் லோகத்தில் ஏற்படுத்தித் தருவதால் இதற்கு இப்படிப் பெயர். இன்னொரு விதத்திலும் இந்தப் பெயர் பொருந்துகிறது. இந்த யாகத்தில் ஸோம ரஸ ஹோமம், பசு ஹோமம் (23 பசுக்கள்) இவற்றோடு வாஜ (அன்ன) ஹோமமும் உண்டு. அது ஆன பின்பு சேஷான்னத்தால் (மிகுதியுள்ள அன்னத்தால்) யஜமானனுக்கு அபிஷேகம் செய்வார்கள். இதை இந்த யஜ்ஞத்திலேயே சிறப்பான அம்சமாக நினைப்பதுண்டு. வாஜத்தையே (அன்னத்தையே) பேயம் (ஜலம்) போல் அபிஷேகம் செய்வதாலும் வாஜபேயம் என்ற பெயர் பொருந்துகிறது.

பிராமணன் சொத்தெல்லாம் ஸோமயாகத்துக்காகத்தான் என்று முன்பு சொல்வார்கள். திரவியங்களுக்காக ஓரளவும் பண்ணி வைக்கிற ரித்விக்குகளுக்குத் தக்ஷிணையாக நிறையவும் செலவிட வேண்டும். இப்பொழுது சொத்து ஒன்றையேதான் நினைத்துக் கொண்டு ஸோம யாகத்தை மட்டுமின்றி செலவே யில்லாத ஸந்தியா வந்தனத்தைக்கூட விட்டு விட்டிருக்கிறோம்! நாற்பது, ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முந்திக்கூட நம்பூதிரிகளில் பத்துக் குடும்பத்தில் ஒன்று வீத்மாவது ஸோமயாகம் நடந்து வந்தது. அவர்களில் மூத்தவன்தான் ஸோம யாகம் செய்யலா மென்று இருந்ததால், அவனுக்குத்தான் சொத்துரிமையும் இருந்தது.

'வஸந்தே வஸந்தே' என்று சொல்லியிருப்பதால், தரித்திரர்களாக உள்ள பிராமணர்களுங்கூட யாசகம் வாங்கியாவது வருஷா வருஷம் ஸோம யாகம் பண்ணி 'ப்ரதி வஸந்த ஸோமயாஜி'கள் என்று பெயர் வாங்கிய ஒரு காலமும் இருந்தது!

மற்ற ஸோம யாகங்களைப் பண்ணா விட்டாலும் இவற்றில் முதலாவதான ஜ்யோதிஷ்டோமம் எனப்படும் அக்னிஷ்டோமத்தையாவது பண்ணினால் லோகத்தில் வைதிகஸ்ரீ பிரகா

சிக்கத் தொடங்கும்.

இந்த இருபத்தியொரு யக்ஞங்களோடு நாற்பது ஸம்ஸ்கார ரங்களும் முடிந்து விடுகின்றன.

மற்ற ஸம்ஸ்காரங்கள்

இந்த நாற்பதில் சொல்லாவிட்டாலும் ஹிந்துக்கள் அனைவரும் கர்ண வேதனம் (காது குத்தல்), அக்ஷராப்யாஸம் (படிக்க வைத்தல்) ஆகியவற்றையும் மதானுஷ்டானமாகவே செய்தாக வேண்டும்.

கடைசியில் செய்கிற தஹனமும் இப்படியே நாற்பதில் வராவிட்டாலும், அந்த்யேஷ்டி (அந்திய இஷ்டி – கடைசி வேள்வி) என்பதாக வைதிக மந்திரங்களோடு செய்யப்பட வேண்டியதாகும். அதைச் செத்துப் போனவனே பண்ணிக் கொள்ள முடியாதல்லவா? புத்திரர் அல்லது தாயாதிதாமே பண்ண வேண்டும்? அதனால் இவனது நாற்பது ஸம்ஸ்காரத் தில் வராமல் இவனுக்காகப் பிறர் பண்ணுவதான பித்ரு காரியங்களில் அது வந்து விடுகிறது.

ஆஹிதாக்னியாக இருக்கப்பட்ட ஒருவனுக்கு அவன் ஆயுள் பூராவும் உபாஸித்த க்ருஹ்யாக்னி, த்ரேதாக்னி (முத்தீ) இரண் டையும் சேர்த்து இந்த நாலு அக்னிகளையுமே கொண்டு தஹன ஸம்ஸ்காரம் செய்ய வேண்டும். இவன் ரக்ஷித்த அக்னியே இவன் சரீரத்தைப் போக்கி ஜீவனைப் புண்ய லோகத்தில் சேர்க்கிறது. த்ரேதாக்னி உபாஸிக்காமல், க்ருஹ்ய மாக ஔபாஸனம் மட்டும் பண்ணினவனுக்கு அந்த ஔபாஸ னாக்னியினாலே தஹனம் செய்ய வேண்டும்.

இவன் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ளாமலே செத்துப் போனால்தான் இப்படி. துறவியானல் தஹனமே இல்லையே!

தஹன ஸம்ஸ்காரம் அந்த்யேஷ்டி என்றே யாகமாகச் சிறப்பிக்கப்படுவதால், முன்பே சொன்ன மாதிரி★ மிகவும் பக்குவமானவர்கள் தவிர, பாக்கிப் பேரெல்லாம் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ளாமலே வாழ்க்கையை முடிப்பது சாஸ்திர ஸம்மதந்தான் என்று தெரிகிறது. எல்லா கிருஹஸ்தருக்கும் ஸன்னியாஸம் compulsory (கட்டாயம்) என்றால், இந்தத் தஹன கர்மா அவர்களுக்கு இராதே! இது இருப்பதாலேயே ஸன்னியாஸம் 'கம்பல்ஸரி' இல்லை என்றாகிறது.

உடன் கட்டை ஏறுதல்

இதைச் சொல்லும்போது இன்னொன்றும் தோன்றுகிறது. இப்போது பலர் ஸதி, ஸஹகமனம், உடன் கட்டையேறுதல் என்ற பெயர்களில் பதியோடு சேர்த்துப் பத்தினியையும் உயிரோடேயே தஹனம் செய்வது வலுக்கட்டாயமாக நடத்தப் பட்டு வந்தது என்கிறார்கள். கொடூரமாக ஸ்திரீகளை சிதை யிலே தள்ளிக் கொளுத்தினார்கள் என்று வைகிறார்கள். எங்கே யாவது யாராவது இம்மாதிரிக் கொடூரமும் பண்ணியிருக்க லாமோ என்னவோ? ஆனால் இது பொது விதி இல்லை. இஷ்டப்பட்டவர்கள் மட்டுந்தான்–பரமப் பதிவிரதைகளாக இருந்தவர்கள்தான்–புருஷன் போனபின் ஜீவனை வைத்துக் கொண்டு இருக்க முடியாமல் துடித்துத் தாங்களாகப் பிரியப் பட்டு உடன்கட்டை ஏறியிருக்கிறார்கள். என் பால்யத்தில்கூட இப்படிப்பட்ட பதிவிரதைகளைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறேன். 'ஐயோ, உயிரோடு இப்படி அக்னியில் பொசுங்குகிறாயே!' என்று பந்துக்கள் கதறியபோது, 'அக்னி பொசுக்கவேயில்லை. புருஷனை ஆலிங்கனம் செய்து கொள்கின்ற ஸுகத்தோடாக் கும் சாகிறேன்' என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னபடி தஹனமாயிருக்கிறார்களாம்!

★ அருள் உரை 34-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள நைஷ்டிக பிரம்மச்சரியம்; இல்லற வாழ்க்கை என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

ஆஞ்ஜநேயரின் வாலில் வைத்த நெருப்பு ஸீதையின் பதிவ்ரதத்யத்தால் (கற்புச் சக்தியால்) அவரைப் பாதிக்காமலே யிருந்தது. குமாரிலபட்டர் உமிக்காந்தல் அக்னியில் கருகின போது எதிரே நின்ற நம்முடைய ஆசார்யாளின் ஸான்னித்யத் தால் அவருக்கு உஷ்ணமே தெரியாமல் ஜில்லென்று இருந் தது★. அனேகப் பதிவிரதைகளுக்கு அவர்களுடைய பதிபக்தி யினாலேயே சிதாக்னி சந்தனமாக இருந்திருக்கிறது! அவர்கள் கட்டியிருந்த புடவை அத்தனை அக்னியிலும் எரியாமலே இருக்கும்! அதை எடுத்து வந்து பூஜை பண்ணுவதுண்டு.

இன்னும் உயர்ந்த கற்பரசியானால் பதியின் உயிர் போன வுடனேயே இவர்களது பிராணனும் தானாகப் போய்விடும். கண்ணகி கதையில் பாண்டிய ராணி இப்படித்தான், புருஷன் 'குற்றம் செய்து விட்டோமே!' என்று பிராணத் தியாகம் பண்ணினதும், தானும் உயிரை விட்டு விட்டாள். அஷ்டபதி பாடின ஜயதேவருடைய பத்னி பத்மாவதியைப் பற்றியும் இப்படி ஒரு கதை உண்டு. அவளுடைய பாதிவ்ரதத்யத்தைச் சோதித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று ராணி தமாஷுக்காக அவளிடம் ஜயதேவர் எங்கோ போன இடத்தில் மரண மடைந்து விட்டார் என்று சொன்னவுடனேயே அவளுடைய பிராணன் போய் விட்டது. இப்படி யோஜனை போதாமல் அனர்த்தம் பண்ணி விட்டோமே என்று ராணி ரொம்பப் பச்சாத்தாபப்பட்டபின் ஜயதேவரே கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் அனுக்ரஹத்தால் பத்மாவதியை உயிர்ப்பித்தார் என்று கதை.

இம்மாதிரிக் கற்பிலே உச்ச நிலையிலே இருக்கிற ஸ்திரீகள் தான் உடன்கட்டை ஏறினார்களே தவிர, பிறர் வலுக்கட்டா யப்படுத்தி ஸ்திரீகளைப் புருஷர்களோடு போட்டுக் கொளுத்தி விடவில்லை. வலுக்கட்டாயம் செய்யாததோடு இஷ்டப்பட்டு ஸஹகமனம் செய்யப் போனவர்களைத் தடுத்துங்கூட இருக் கிறார்கள். பாண்டுவின் இரண்டு பத்னிகளில் மாத்ரி (இவள் தான் நகுல, ஸஹாதேவர்களின் தாயார்) தன்னோடு பாண்டு சேர்ந்ததால்தானே பூர்வ சாபப்படிச் சாகும்படி ஆயிற்று என்று வேதனைப்பட்டுப் பிராயச்சித்தமாக உடன்கட்டை ஏறினாள். இதை அனுமதித்த பெரியவர்களே, குந்தியும் உடன்கட்டை

★அருள் உரை 12-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள முருகனின் வடநாட்டு அவதாரம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

ஏறப்போனபோது 'கூடாது, கூடாது. நீ உயிரை வைத்துக் கொண்டு இந்த ஐந்து குழந்தைகளையும் வளர்த்து ஆளாக்கு வதுதான் முறை' என்று தடுத்ததாகப் பாரதத்தில் பார்க்கி றோம்.

அப்பர் ஸ்வாமிகள் அந்தப் பேர் பெறாமல், மருள் நீக்கியார் என்ற பெயரில் பாலராக இருந்தபோது அவருடைய தகப்பனாரான புகழனார் மரணமடைந்து விட்டார். அப்போது பதிவிரதையான மாதினியார் என்ற அவருடைய பத்தினி உடன்கட்டை ஏறினாள் என்று 'பெரிய புராணம்' சொல்கிறது. இந்தக் கற்பைவிட உசந்ததாயிருக்கிறது, இவர்களுடைய புத்திரி (அதாவது அப்பரின் தமக்கை) காட்டிய பாதிவிரத்யம். அவளுக்குத் திலகவதி என்று பெயர். சின்ன வயசுதான். இன்னும் கல்யாணமாகவில்லை. கல்யாணமாகாமலேயே கற்பு என்பதுதான் இதில் விசேஷம்! பல்லவராஜாவிடம் சேனாதிபதி யாக இருந்த கலிப்பகையார் என்பவருக்கு இவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுப்பதாக நிச்சயம் பண்ணியிருந் தார்கள். ஆனால், புகழனார் இறந்த அதே சமயத்தில், நல்ல வாலிபரான கலிப்பகையும் யுத்த பூமியில் வீர ஸ்வர்க்கம் அடைந்து விட்டார் என்ற தகவல் வந்தது. உடனே அந்தச் சின்னப் பெண், 'அவருக்கென்று என்னை எப்போது பெரியோர்கள் நிச்சயம் செய்துவிட்டார்களோ, அப்போது அவருக்கு நான் மனைவிதான். எனக்கு இந்த எண்ணம் வந்த பிறகு, நான் இன்னொரு ஆடவனுக்கு மாலையிட மாட்டேன். அவர் போய்விட்டதால் நானும் பிராணத் தியாகம் பண்ணி விடப் போகிறேன்' என்று அதிசயமான கற்பு வேகத்தில் புறப்பட்டுவிட்டாள். அப்புறம்தான் அப்பர் ரொம்பவும் அழுது அவளைத் தடுத்து, 'அப்பா, அம்மா இருவரும் போனபின் நீயும் இல்லாமல் சின்னஞ் சிறுவனான நான் தன்னந்தனியாக என்ன பண்ணுவேன்? நானும் உன் பின்னாலேயே பரலோகம் வந்துவிடுகிறேன்' என்று பிடிவாதம் செய்தார். வேறு வழி யின்றித் தம்பியின் பராமரிப்புக்காக, பரமத் தியாகமாக அவள் உயிர் வாழுவது என்ற முடிவு செய்தாள். திலகவதி என்ற பேருக்கேற்ப மாதர்குலத் திலகம் என்கிறார்களே, அப்படி வாழ்ந்தாள். பிற்பாடு ஜைனத்துக்குப் போய் தர்மஸேனராகி விட்ட மருள்நீக்கி மறுபடி சைவத்துக்கு வந்து நாமெல்லோரும் கொண்டாடும் அப்பர் ஸ்வாமிகளாக ஆனதற்கு அவள்தான்

காரணம்; அது வேறு கதை!

ராஜஸ்தானத்து உத்தம ஸ்திரீகள் இந்த ஸஹகமன நெறியை விசேஷமாக அனுஷ்டித்திருக்கிறார்கள்.

நான் சொல்ல வந்தது, கட்டாய உடன்கட்டை கிடையாது என்பது. ஆனால், தாமாக இப்படிப் பிராணத் தியாகம் பண்ண முன் வருபவரை ரொம்பவும் மதித்து அப்படிப் பண்ண நம் சாஸ்திரம் அனுமதித்திருக்கிறது.

'பதி போனபின் நாம் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது' என்று நினைக்கும் உயர்ந்த உணர்ச்சி இன்றைக்கும் யாராவது லக்ஷத்தில், கோடியில் ஒரு ஸ்திரீக்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதனால்தான் எப்போதாவது வருஷத்துக்கு ஒருதரமாவது, ஏதாவது ஊரில் இப்படி ஒரு ஸ்திரீ உடன்கட்டை ஏறினாள்; சட்டம் இடம் தராத போதிலும், பந்துக்கள் தடுத்த போதிலும் கேட்காமல் இப்படிப் பண்ணினாள் என்று பேப்பரில் பார்க்கிறோம். பழைய காலத்து உடன்கட்டைகளைவிட இதுதான் ரொம்ப விசேஷம் என்று எனக்குத் தோன்றுவதுண்டு. பூர்வத்தில் அந்த லக்ஷியத்துக்கு அனுகூலமான சூழ்நிலை இருந்து பல பேர் அப்படிச் செய்தார்கள். இதனால் பிறத்தியார் கட்டாயப்படுத்தா விட்டாலும், இப்படிப் பல பேர் போவதைப் பார்த்து, அவர்களுக்கு உத்தம லோகம் ஸித்திப்பதாகச் சொல்கிறார்களே என்று தாங்களாகவே அரை மனஸாக ஓரிரண்டு பெண்கள் அக்காலத்தில் ஸஹகமனம் பண்ணியிருக்கலாம். இன்றைக்கோ அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை இல்லாததால் இத்தனை கலிப் பிரவாஹத்தில், சீர்திருத்த நாட்களில் யாராவது உடன்கட்டை ஏறினால் இதுதான் ரொம்ப genuine (உண்மையானது) என்று நினைக்கிறேன்!

இதே மாதிரி இன்னொன்றைக்கூட நினைப்பதுண்டு. குருகுலவாஸம் வேண்டுமென்று நான் அடிக்கடி சொல்கிறேன் அல்லவா? சதி மாதிரிதான் இதுவும் இப்போதைய சூழ்நிலையில் மறந்தேபோன விஷயமாகி விட்டது. முன்பு ஸர்வ சாதாரணமாக இருந்த குருகுல முறையை இப்போது நடத்துவது அஸாத்தியமென்கிற அளவுக்கு ஆக்கியிருக்கிறோம். இப்படி இருக்கிற நிலையிலேயே இன்னமும் யாராவது ஒரு

பையன், இரண்டு பையன் பிக்ஷாசர்யம் பண்ணி குருகுல வாஸம் பண்ணினால் இதுதான் ஆதிகாலத்தில் பண்ணினதை விடவும் genuine என்று நினைப்பதுண்டு.

ஸன்னியாஸம் எல்லோருக்கும் 'கம்பல்ஸரி' இல்லை என்கிற மாதிரியே, ஸஹகமனம் பெண்கள் யாவருக்கும் கம்பல்ஸரி இல்லை என்பதற்கு ஓர் அழுத்தமான காரணம் சொல்கிறேன். தர்ம சாஸ்திரங்களில் விதவா தர்மங்கள் என்பதாகக் கைம் பெண்கள் இருக்க வேண்டிய முறைகளைப் பற்றி நிறையச் சொல்லியிருக்கிறது. எல்லோருக்கும் ஸன்னியாஸம் என்றால் தஹன ஸம்ஸ்காரமே சாஸ்திரத்தில் இருக்காது என்ற மாதிரி, விதவைகள் எல்லோரும் புருஷனோடேயே சிதை ஏற வேண்டும் என்று கட்டாயம் இருந்திருந்தால், விதவா தர்மம் என்று ஒன்று இருக்கவே இடம் இருந்திருக்காது அல்லவா?

மரணமானது எப்போது வருகிறது என்று எவருக்கும் தெரியாது. பால்யத்திலோ அல்லது கிருஹஸ்தாச்ரமத்திலோ திடீரென்று மரணம் ஸம்பவித்து விடலாம். அதனால் எல்லோரும் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொண்டுதான் சாக வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆனபடியால் இவர்களை உத்தேசித்தாவது தஹன ஸம்ஸ்காரம் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். விதவா தர்ம விஷயம் அப்படியில்லை. புருஷன் போய்விட்டான் என்றால் உடனே ஒருத்தியைச் சேர்த்து கொளுத்தத்தான் வேண்டுமென்பது சாஸ்திர அபிப்பிராயமானால் அப்புறம் விதவா தர்மம் என்று ஒன்றை எழுதி வைக்கக் கொஞ்சம்கூட இடமில்லை!

ஸம்ஸ்கார லக்ஷ்யம்

இத்தனை ஸம்ஸ்காரங்களை (நாற்பதுக்கும் மேலேகூட ஒன்றிரண்டை)ச் சொன்னேன். வாழ்நாள் முழுக்க வேள்வி

நடத்தி, அதனால் வாழ்க்கையையே லோக க்ஷேமார்த்தமான வேள்வியாக ஆக்கிவிட்டு ஒருத்தன் சாகிறபோது மந்திரப்பூர்வ மாக ஸம்ஸ்காரம் பண்ணி அதனாலும் லோக க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணும்படி வைத்திருக்கிறது. தஹனம் இறுதி வேள்வி. ஸம்ஸ்காரங்கள் ஒரு ஜீவனை உத்தேசித்து அவனைச் சுத்தப் படுத்துகிறபோதே அதில் பிரயோஜனமாகிற மந்திர சப்தம் லோகத்துக்கெல்லாம் நல்ல வைப்ரேஷனைக் கொடுக்கிறது. தனி ஆளுக்கான கர்மா ஆயினும் ஸமஸ்த ஜீவ குல க்ஷேமத்தை வேண்டாத கர்மா எதுவுமில்லை. 'ஜகத் ஹிதாய க்ருஷ்ணாய' என்றே எந்தக் கர்மாவும் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. மந்திர ராஜா வான காயத்ரீயிலும், 'என் புத்தியை நல்ல நெறியில் தூண்டு' என்று இல்லாமல் 'எங்கள் புத்தியை' என்பதாக இத்தனை ஜீவர்களையும் உத்தேசித்துத்தான் பிரார்த்திக்கப்படுகிறது. ('எங்கள்' என்று பன்மையில் சொல்லியிருப்பதால் ஒரு பிராமணன் பண்ணினாலே நம்மையும் சேர்ந்துவிடும் என்று பிராமணர்கள் குதர்க்கம் பண்ணிக்கொண்டு காய்த்ரீயை விட்டு விடக் கூடாது! பிற ஜாதியார், வெளி தேசத்துக்காரர்கள், இன்னம் பசு, பட்சி, பூச்சி, பொட்டு என்ன இருக்குமோ அத்தனையையும் உத்தேசித்து பிரம்ம-க்ஷத்ரிய-வைசியர்கள் இப்படி 'எங்கள்' என்று பிரார்த்திக்க வேண்டும் என்பதே சரி யான அர்த்தம்.)

நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களில் யஜ்ஞங்கள்தான் பெரும்பான் மையாக இருப்பதைக் கவனித்திருப்பீர்கள். இவற்றின் பலனைப் பற்றிப் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் மந்திரம் இருக்கிறது (IV 4.22). 'ஆத்மாவை பிராமணர்கள் வேதாப்பியாஸத்தாலும் யஜ்ஞத்தாலும் தானத்தாலும் தபஸாலும் உபவாஸத்தாலும் அறிய முயல்கிறார்கள்' என்று அது சொல்கிறது. இந்த முயற்சி ஸித்தியானதும், இதெல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு ஸன்னியாசிகளாகக் கிளம்பி விடுகிறார்கள் என்று அது தொடர்ந்து சொல்கிறது. ஆகையால் கர்மாவைப் போக்கிக் கொள்ளவேதான் இத்தனை விஸ்தாரமான யஜ்ஞாதி கர்மாக் கள் என்று ஆகிறது. யக்ஞத்தில் இருக்கிற மற்ற பலன்களைவிட அதுவே கர்மாவை விடுவதற்குப் பழகுகிறதே, அதுதான் விசேஷமானது. அதுவே பெரிய கர்மாவாக இருந்து கொண்டு எப்படிக் கர்மாவை விடுவதற்கும் பழக்கும்?

கர்மாவில் இரண்டு தினுசு. ஒன்று – நாம் சொந்த ஆசைகளின் மீது மனஸுக்குப் பிடித்தபடி பண்ணுவது. இது மனஸைத் தெளிவிக்கிறதற்குப் பதில் மேலும் குழப்பிக் கர்ம மூட்டையை இன்னும் பெரிசாகத்தான் ஆக்கும். இன்னொன்று, இப்படி ஆசையில்லாமல், சாஸ்திரம் சொல்கிறது என்பதற்காகவே பண்ணி ஈச்வரார்ப்பணம் செய்வது. இப்படிச் செய்கையில் ஒரு கர்மாவானது சித்த மலத்தை நீக்கி கர்ம மூட்டையை லேசாக்குவதாகிறது. கர்மாவையே விட்டு விடும்படி ஒரு ஸ்டேஜில் பண்ணிவிடுகிறது. அப்புறம் அப்படி விட்டவன் மூலம் பராசக்தியின் கருணையே லோக க்ஷேமார்த்தம் கர்மா பண்ணவும் பண்ணலாம். ஆனாலும் இவனுக்கு கர்த்ருத்வம் (நான் பண்ணுகிறேன் என்ற doership) இராது.

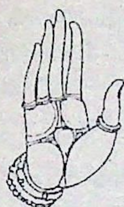
சித்த மலம் எப்படி நீங்குகிறது? ஆசை, த்வேஷம், லாப-நஷ்டம், ஜயாபஜயம் (வெற்றி-தோல்வி) இவற்றுக்கு மனஸில் இடமேயில்லாதபடி, பெரிசாக யக்ஞம் என்று இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அதிலேயே சரீரம், வாக்கு, மனஸ், புத்தி எல்லாவற்றையும் ஈடுபடுத்துகிறபோது இந்த concentration-ஆலேயே (ஒருமுக அடர்த்தியினாலேயே) சித்தமலம் நீங்குகிறது. சித்தம் ஒரே சஞ்சலமாக நாலா திசையும் பாயாமல் ஒன்றிலேயே ஈடுபட்டிருந்தால், பூதக் கண்ணாடியில் ஸூர்ய கிரணம் ஒரு பாயின்ட்டில் கான்ஸென்ட்ரேட் ஆகும்போது, அடியிலே இருக்கிற காகிதத்தில் தீப்பொறி உண்டாகிறதைப் போல் சித்த மலத்தை எரிக்கிற பொறி உண்டாகிறது. காரியமாக நூறாயிரம் ஒவ்வொரு யாகத்திலும் இருக்கும்; மந்திரமாக எத்தனையோ அதில் இருக்கும்; தினுசு தினுசாகத் திரவியங்களும் வேண்டியிருக்கும். இதிலெல்லாம் இப்படி அனேகம் இருந்தாலும் இத்தனையும் ஒன்றையே மத்தியாகக் கொண்டு, அதைக் குறித்தே ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்ற நினைவு அந்த ஆதாரமான ஒன்றிலேயே கர்த்தாவின் சித்தத்தை ஒருமுகப் படுத்தியிருக்கும்.

ஒரு ராஜா அச்வமேதம் செய்வதென்றால் எத்தனை காரியங்கள்? யஜ்ஞ சாலையில் இன்னின்ன மிருகங்களைக் கொண்டுவந்து கட்ட வேண்டும்; புலி முதலானவற்றைக்கூடக் கொண்டு வர வேண்டும் என்றெல்லாம் இருக்கிறது. இப்படிப் பல வருஷங்கள் ஒரே நினைப்பாக ஓடியாடி ஒருத்தன் காரியம்

பண்ணினால் அப்படிப்பட்ட காரியமே சித்த அழுக்கைப் போக்கி, கார்யமற்ற பெரிய நிலைக்குப் போக இவனைத் தயார்ப்படுத்தி விடுகிறது. இப்படியேதான் கோபுரம் கட்டுவது பெரிதாகக் குளம் வெட்டுவது அல்லது பெரிய அளவில் ஏதோ பொதுத் தொண்டு செய்வது என்று பண்ணுகிறபோது அந்தந்தக் காரியம் முடிந்து ஏற்படுகிற பலன் ஒருபக்கமிருக்க, அதைச் செய்யும்போதே, அறுபது நாழியும் அதே குறியாகச் செய்வதாலேயே ஏற்படுகிற சித்தசுத்திதான் எனக்கு ரொம்ப விசேஷமானதாகத் தோன்றுகிறது.

இப்படி யஜ்ஞாதிகளைப் பண்ணியும் ஒருத்தன் இந்த ஜன்மாவிலேயே காரியத்தை விட்டு ஸன்னியாஸியாகா விட்டாலும் பரவாயில்லை. அவனும் புண்ணிய லோகத்தை அடைந்து, அப்புறம் ஈச்வரானுக்கிரஹத்தால், அந்த ஈச்வரனே காரியமற்ற பிரம்மத்தில் பரமாத்மாவாக ஒடுங்குகிறபோது தானும் ஒடுங்கி ஒன்றாகி விடுகிறான். ஈச்வரன் மறுபடி வெளி முகப்பட்டு ஸ்ருஷ்டி செய்தாலும் இவன் அந்த ஸ்ருஷ்டியில் மாட்டிக் கொள்ளாமல் தப்பித்துக் கொண்டு விடுகிறான். அல்லது இன்னொரு விதமாகவும் சொல்வதுண்டு: கிருஷ்ண பரமாத்மா கீதையில் யோக ப்ரஷ்டனானவன் (யோகம் பண்ணியும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் அடையாமல் இறந்து போகிறவன்) அடுத்த பிறவியில் விட்ட இடத்திலிருந்து ஆரம்பித்து மேலே போகிறான் என்கிறாரல்லவா? யோகம் என்றது யாகம் முதலான கர்மாக்களுக்கும் பொருந்தும்தான் என்று சொல்வதுண்டு. அதாவது இவற்றைப் பண்ணியும் ஸன்னியாஸியாகாதவனும் அடுத்த ஜன்மாவில் பிறக்கும்போதே விவேகியாகப் பிறந்து கர்மாவை விடுகிற அளவுக்குப் பக்குவியாகி ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொண்டு ஸாக்ஷாத்காரம் அடைகிறான் என்று சொல்வதுண்டு.

இந்த ஸம்ஸ்காரங்கள் இல்லாதவர்கள் தங்கள் தொழிலை ஒழுங்காகச் செய்து, தெய்வ பக்தியோடுகூட ஆலயம் தொழுவது, ஸ்தோத்ரங்கள் படிப்பது முதலானவற்றையும் ஒளபாஸனத்தையும் பித்ரு கடன்களையும் பண்ணிக் கொண்டு யோக்கியர்களாக இருப்பதாலேயே ஸத்கதி அடைகிறார்கள்.

அந்தணனின் அன்றாடம்

'இத்தனை ஸம்ஸ்காரங்களை இந்தக் காலப் பிராமணர் செய்ய முடியுமா? செய்ய முடியாததைச் சொல்லி என்ன பிரயோஜனம்?' என்றால்? 'முடியும் – முடியாது என்று நானே பிரித்துக் கொடுத்து விட்டால், அவர்கள் 'முடியாது' லிஸ்ட் டைத் தாங்களும் நீட்டிக் கொண்டுபோய் எதுவும் செய்யாத தாகி விடுமே!' என்று நான் யோஜிக்கிறேன். அதனால் இப்போது முடியுமோ முடியாதோ? பிராமணர்கள் ரிடையர் ஆன பிறகாவது, அப்புறமும் எக்ஸ்டென்ஷன், வேறு உத்தியோகம் என்று பறக்காமல் அவர்களுக்கான எல்லா அனுஷ்டானங்களையும் செய்யப் பிரயத்தனம் செய்ய வேண் டும் என்ற அபிப்பிராயத்தில் சொல்கிறேன்.

சாஸ்திரம் பிராமணனுக்குப் போட்டுத் தந்திருக்கிற தினசர்யை (daily routine: அன்றாட அலுவல்) என்னவென்று சொல்கிறேன். ரொம்பவும் கடுமையான 'ரூடீன்'தான். ஸூர்யோதயத்துக்கு ஐந்து நாழிகை (இரண்டு மணி) முன்ன தாகவே, அதாவது நாலு மணிக்கே எழுந்துவிட வேண்டும். 'பஞ்ச பஞ்ச உஷத்காலே' என்பார்கள். 'ஐந்து x ஐந்து' அதாவது 'இருபத்தைந்தாவது நாழிகையில்' என்று அர்த்தம். முதல் நாள் ஸூர்யாஸ்தமனத்திலிருந்து மறுநாள் உதயம் வரை யுள்ள முப்பது நாழிகையில் இருபத்தைந்து நாழிகையானபின் என்று அர்த்தம். இதிலிருந்து ஸூர்யோதயம் வரை பிராம்ம முஹூர்த்தம். இப்படி விழித்துக் கொண்டு பல் துலக்கி, பச்சை ஜலத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு ஸந்தியாவந்தனம் செய்ய வேண்டும். மற்ற ஜபங்கள் செய்ய வேண்டும். ஔபாஸன அக்னிஹோத்ர ஹோமங்களை அடுத்ததாகச் செய்ய வேண்டும். இது தேவ யக்ஞம். அப்புறம் பிரம்ம யக்ஞம். அதாவது வேத அத்யயனம் பண்ணுவது; இதில் சில தர்ப்பணங்களும் பண்ண

வேண்டும். (சில ஸூத்ரக்காரர்கள் இதைப் பிற்பாடு செய்கிறார்கள்.) ஒரு பகல் பொழுதை – அதாவது காலம்பற 4 மணியிலிருந்து ராத்ரி 8 மணி வரையுள்ள 16 மணியை – எட்டு பங்காக்கினால் இதோடு ஒரு பங்கு முடிந்திருக்கும்.

இரண்டாம் பாகத்தில் அத்யாபனம் என்பதாக வேதத்தைச் சிஷ்யனுக்கு ஓதுவதில் ஆரம்பிக்க வேண்டும். அப்புறம் பூஜைக்கான புஷ்பங்களைத் தானே பறித்து வர வேண்டும். பிறகு, இவனுக்குச் சம்பளம் என்று இல்லாததால், மூலதனமாகப் போதிய மானியம் இல்லாவிடில், வாழ்க்கைச் செலவுக்காகவும், யஜ்ஞச் செலவுக்காகவும் பொருள் ஆர்ஜிதம் செய்யத் தக்க ஸத்பாத்திரங்களிடம் போய் திரவியம் வாங்கி வர வேண்டும். இப்படித் தானம் வாங்க (அளவோடு அத்யாவசியத்துக்கே வாங்க) பிராமணனுக்கு உரிமை உண்டு. தானம் வாங்கினதில் கணிசமான பகுதியை இவன் யஜ்ஞத்தில் ரித்விக்குகளுக்குத் தக்ஷிணையாகத் தானம் கொடுத்தும் விடுகிறான் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். பிராமணனுக்குரிய ஆறு தொழில்களில் 'ப்ரதிக்ரஹம்' என்பது தனக்கு வாங்கிக் கொள்வது; 'தானம்' என்பது இவன் பிறருக்குக் கொடுக்க வேண்டியது. 'பிராமணனுக்கு மட்டும் தானம் வாங்க ரைட்டா?' என்கிறவர்கள், அவன் தானம் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதையும், முக்கியமாக இப்படிக் கொடுக்கவேதான் அவன் வாங்கினான் என்பதையும் கவனிக்க் வேண்டும். அது தவிர, இனிச் சொல்லப் போகிற ஆதித்ய, பூத யஜ்ஞங்களாலும் இவன் தாதாவாக இருக்கிறான். இப்படி ஒரு நாளில் இரண்டாம் பாகமும், மூன்றாவது பாகத்தில் கொஞ்சமும் ஆகியிருக்கிற போது மாத்யான்னிக ஸ்நானம் பண்ணினால் உடனே மாத்யான்னிக ஸந்தி செய்யச் சரியாக இருக்கும். அப்புறம் பித்ரு தர்ப்பணம் முதலியன. பிறகு பூஜை. நெருப்பிலே பண்ணும் ஹோமம், ஜலத்தால் பண்ணும் தர்ப்பணம், பஞ்சேந்திரியங்களால் நுகரப்படும் ஸகல வஸ்துக்களையும் ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணுவதான பூஜை என்ற மூன்றும் செய்யப்பட வேண்டியவை. பூஜையோடு நாலாம் பாகம் முடிந்து, பகல் பன்னிரண்டு மணியாகியிருக்கும்.

இதுவரை செய்த ஹோமத்தினாலும் பூஜையாலும் தேவ யக்ஞமும், முன்னே சொன்னபடி பிரம்ம யஜ்ஞமும்;

தர்ப்பணத்தால் பித்ருயஜ்ஞமும் பண்ணியாயிற்று. பஞ்ச மஹா யஜ்ஞங்களில் பாக்கி இரண்டு மனுஷ்ய யஜ்ஞம் என்ற விருந்தோம்பலும், பூதயஜ்ஞம் என்பதாகப் பிராணிகளுக்குப் பலியும் பிச்சையும் போடுவதுமாகும்.

இந்த இரண்டையும் முக்கியமாகக் கொண்டே பகலின் ஐந்தாவது பாகத்தில் வைச்வதேவம் என்ற கர்மா பண்ணப் பட வேண்டும். இதிலே ஹோமம் என்று அக்னியில் அன்னத் தைப் போடுவதோடு, அதே அன்னத்தைப் பலியாக, அதாவது அக்னியில் போடாமல், பல இடங்களில் வைக்க வேண்டும். பல தேவதைகளை உத்தேசித்து அக்னியில் ஹோமமும், க்ருஹத்தின் பல ஸ்தானங்களில் பலிகளும் போட்ட பிறகு நாய், காகம் முதலிய மிருக பக்ஷிகளுக்காக வீட்டு வாசலுக்கு வெளியே மந்திரோக்தமாக அன்னத்தைப் பலி போட வேண்டும். பிச்சைக்கு வருகிறவனுக்காகவும் சண்டாளனுக்காக வும் பதிதனுக்காகவும்கூட, இதேபோலப் பலியை மந்திர பூர்வ மாகப் போட வேண்டும். இதுவே பூதயக்ஞம். இதன்பின் மனுஷ்ய யக்ஞமான ஆதித்யம், அதாவது அதிதி ஸத்காரம் அல்லது விருந்தோம்பல். Aatithyam என்பதே சரி. Aadityam என்றால் ஆதித்யனான ஸூர்யனைச் சேர்ந்தது என்றாகும். அது தப்பு. எல்லாரும் ஆதித்யமும் வைச்வதேவமும் ஒழுங் காகச் செய்தால் வேலையில்லாப் பிரச்னை, பிச்சைக்காரர் பிரச்னை, திருட்டு என்ற மூன்றின் பாதிப்புமே வெகுவாகக் குறைந்துவிடும்!

இதற்குப் பிறகுதான் அதாவது பிற்பகல் ஒரு மணிக்கு மேல்தான் பிராமணனுக்குச் சாப்பாடு. அதுவரை காபி, டிபன் கூடாது. மோர், க்ஷீரம் வேண்டுமானால் சாப்பிடலாம். இது நித்யப்படி. இதோடு பாக-ஹவிர்-ஸோம யக்ஞங்களோ மற்ற காம்யமான யஜ்ஞங்களோ சேர்கிற நாட்களில் இன்னும் அதிக நாழியாகும். அச்சமயங்களில் மற்ற கர்மாக்களில் சில அட்ஜஸ்ட்மென்ட்கள் உண்டு. சிராத்த தினங்களானாலும் அதிக நாழியாகும். சிராத்தம் ஆரம்பிப்பதே அபரான்ன காலத்தில்தான். அது என்னவென்று சொல்கிறேன்.

பின்மாலையிலிருந்து முன்மாலை முடியப் பதினாறு மணியை, எட்டு பங்காகப் பிரித்தது போலவே, ஸூர்யோத

யத்திலிருந்து ஸூர்யாஸ்தமனம் வரையுள்ள பன்னிரண்டு மணியை ஒவ்வொன்றும் ஆறு நாழிகை கொண்ட ஐந்து பாகங்களாகவும் பிரித்திருக்கிறது. இதன்படி ஆறு மணிக்கு ஸூர்யோதயம் என்றால் 8-24 வரை பிராதஃகாலம். 8-24 லிருந்து 10-48 வரை ஸங்கவ காலம். 10-48 லிருந்து பகல் 1-12 வரை மாத்யான்னிக காலம் (மத்தியான்னம் என்பது). 1-12 லிருந்து 3-36 வரை அபரான்ன காலம். 3-36 லிருந்து 6 வரை (அதாவது அஸ்தமனம் வரை) ஸாயங்காலம். (அஸ்தமனத்தை ஒட்டினது ப்ரதோஷகாலம். 'தோஷம்' என்றால் இரவு. 'ப்ர' என்றால் முன்னால். இங்கிலீஷ் pre-யும் இதேதான். இரவின் முந்திய காலம் பிரதோஷம்.)

சிராத்தம் அபரான்னத்தில் செய்ய வேண்டும் என்றேன். சிராத்தம் முதலான பித்ரு காரியங்களுக்குப் பிறகுதான் பூஜை முதலான தேவ காரியம் செய்ய வேண்டும்.

போஜனத்துக்குப் பின் புராணம் படிக்க வேண்டும்.

அதன்பின் பிற ஜாதியாருக்கு அவரவர் வித்யைகளைக் கற்பிக்க வேண்டும். கொஞ்சங்கூடச் சிரம பரிகாரத்துக்குப் பொழுதில்லாமல் மறுபடி ஸாயங்கால ஸ்நானம், ஸந்தியா வந்தனம், ஔபாஸன அக்னி ஹோத்ரம், மற்ற ஜபங்கள், இரவில் செய்கிற வைச்வதேவம், ஸத்கதா சிரவணம் இவற்றைச் செய்துவிட்டு அப்புறம் போஜனம் செய்து சயனிக்கப் போக வேண்டும். அனேக நாட்களில் இரவில் பலகாரம்தான். ஏகாதசியில் முழுநாளும் பட்டினி.

ஒரு க்ஷணம் விடாமல் கர்மாதான்; tight work-தான். சாஸ்திரங்களைப் பிராமணர்கள் எழுதி வைத்துக் கொண்டார்கள், ரக்ஷித்தார்கள் என்பதால் ஹாய்யாக வேலையில்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்று பண்ணிக் கொண்டு விடவில்லை. இடுப்பை உடைக்கிற மாதிரி வேலையும், மனஸைத் துளி இப்படி அப்படிப் போகாமல் கட்டிப் போடுகிற நியமங்களையுமே வைத்துக் கொண்டார்கள்.

இப்போது பத்துமணி ஆபீஸுக்குப் போகிறவர்களும் பிராம்ம முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து, ஔபாஸன, அக்னி

ஹோத்ர, பிரம்ம யக்ஞம் வரையில் பழைய கிரமப்படியே முடித்து, ஸங்கவ காலத்திலேயே (8-24 லிருந்து 10-48) பூஜை மாத்யான்னிகங்களைப் பண்ணி விடலாம். 'மாத்யான்னிகம்' என்றே பெயர் இருந்தும் கால நிலைமையை உத்தேசித்து அதை ஸங்கவ காலத்தில் பண்ணலாம் என்கிறேன். சாயங் காலம் ஆபீஸிலிருந்து வந்து சாஸ்திரப்படியே எல்லாம் செய்ய லாம். மனமிருந்தால் வழியுண்டு. லீவு நாட்களில் எல்லாவற் றையும் பண்ணலாம்.

காலமே எழுந்தவுடன் ஷிஃப்ட் என்று ஓடுகிறவர்களும் முடிந்தவரையில் செய்ய வேண்டும். மாலையில் சேர்த்து வைத்துக் காயத்ரீ பண்ண வேண்டும். ஒரு வாரம் காலை ஷிஃப்ட் என்றால் அப்புறம் ஒரு வாரம் பிற்பகல் ஷிஃப்ட், இரவு ஷிஃப்ட் என்று வருகிறதோ இல்லையோ? இவற்றில் முடிந்த அனுஷ்டானங்களையெல்லாம் செய்ய வேண்டும்.

செய்யவில்லையே என்ற தாபம் இருக்க வேண்டும்; செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருக்க வேண்டும். அதற்கே ஒரு 'வால்யூ' உண்டு. கருணாமூர்த்தியான பகவான் இதைக் கவனிக் காமல் போகமாட்டான்.

'ரிடையர் ஆகிவிடப் போகிறோமே!' என்று அழாமல், 'எப்போது ரிடையராகி அனுஷ்டானங்கள் எல்லாவற்றையும் பண்ணுவோம்?' என்று எண்ண வேண்டும். ரிடையரான பிறகே அத்யயனத்திலிருந்து ஆரம்பித்து அனுஷ்டானங்களைப் பண்ணினவர்களும் லக்ஷத்தில் ஒருவர் இல்லாமலில்லை!

உலகில் எந்த மத்தையும்விடத் தொன்றுதொட்டு வந்திருக் கிற இந்த அனுஷ்டானங்கள் நம்மோடு போய்விடாமல் இவற் றால் நாம் பெறுகிற நன்மையையும், லோகம் பெறுகிற நன்மையையும் உண்டாக்குவதற்கே ஸகலப் பிரயத்தனமும் பண்ண வேண்டும்!

வித்யா ஸ்தானம்: உபவேதங்கள்

வேதங்கள் நாலு, வேதாங்கங்கள் ஆறு, உபாங்கங்களான மீமாம்ஸை-நியாயம்-புராணம்-தர்ம சாஸ்திரம் என்கிற நாலு. ஆக மொத்தம் இந்தப் பதினாலுமே ஹிந்து மதம் என்று சொல்லப்படுகிற ஸநாதன தர்மமான வேத ஸமயத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கப்பட்டவை.

தர்மத்தைச் சொல்லி, ஆத்மாவைச் சுத்தப்படுத்துவதால் இவற்றைத் 'தர்ம ஸ்தானங்கள்' என்பார்கள். அதோடு இவை அறிவையும் மனஸையும் வளர்ப்பதால் 'வித்யா ஸ்தானங்கள்' என்றும் பெயர் பெற்றிருக்கின்றன.

ஆத்மாவை நேராகச் சுத்தப்படுத்தப் பிரயோஜனப் படாமல் உடம்பை ரக்ஷித்து, அறிவைத் தந்து, உணர்ச்சிகளை உண்டாக்கி, மனஸுக்கு இன்பம் தருவதாக உள்ள வேறு நாலு சாஸ்திரங்களும் உண்டு. அவை தர்ம ஸ்தானமாக இல்லாமல் வித்யா ஸ்தானமாக மட்டும் இருக்கிறவை. இவற்றைச் சேர்த்தால் வித்யா ஸ்தானங்கள் பதினெட்டு.

இப்படி வித்யா ஸ்தானமாக மட்டும் உள்ள நான்கு: ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வ வேதம், அர்த்த சாஸ்திரம் என்பன. அவற்றை 'உபவேதங்கள்' என்பார்கள் ★.

இவற்றில் ஆயுர்வேதம் என்பது வைத்ய சாஸ்திரம் என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அது உடம்பைப் பற்றியும், வியாதிகளைப் பற்றியும், வியாதிகளின் பரிஹாரங்களைப்

★ இந்த நான்கு உபவேதங்கள் குறித்த விளக்கங்கள் தொடர்ந்து வரும் அருள் உரை புத்தகங்களில் இடம் பெறுகின்றன.

பற்றியும் அறிவைக் கொடுக்கிற சாஸ்திரம். நேராக ஆத்ம ஸம்பந்தமுள்ளதென்று சொல்ல முடியாதது.

தனுர்வேதம் க்ஷத்ரியர்களுக்கு யுத்த அப்பியாஸத்தைத் தருவது. இங்கே தனுஸ் (வில்) என்பது எல்லா ஆயுதங்களையும் குறிக்கும். தேச ரக்ஷணைக்காக என்னென்ன ஆயுதங்களை எப்படிப் பிரயோகம் பண்ண வேண்டும் என்ற அறிவைத் தருகிற இதுவும் நேராக ஆத்ம சுத்திக்கு ஏற்பட்டதில்லைதான்.

காந்தர்வ வேதம் என்பது ஸங்கீதம், நடனம் முதலான கலைகள். இது கலையறிவைத் தருவது. மனஸின் உணர்ச்சி களை ஸந்தோஷப்படுத்துவது. 'பொழுது போக்கு' என்ற அளவில் எல்லா மனுஷ்யர்களுக்கும் இது வேண்டியிருக்கிறது. வித்யா ஸ்தானமாக மட்டும் இருக்கிற நாலில் இது ஒன்றுதான் நாதோபாஸனையாகவும், தெய்வபக்தியோடும் அனுஷ்டிக்கப் பட்டால் நேராக ஆத்ம ஸம்பந்தமுள்ளதாகிறது.

அர்த்த சாஸ்திரம் என்பது பொருளாதார சாஸ்திரம் என்று பொருள்படுவது. முக்கியமாக இது ஆட்சி முறையை, State-craft-ஐச் சொல்வது. இதிலே வரும் உபாங்கங்களான ஸாம, தான, பேத, தண்டத்தில் பேதமும் (பிரித்தாள்வதும்) தண்ட மும் (தண்டனை தருவதும்) கொடுமையாகத் தோன்றினாலும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாததால் ராஜாங்கத் துக்கு மட்டும் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த நாலுமே spiritual life-ஐ (ஆத்மிக வாழ்க்கையை) விட practical living-க்கு (நடைமுறையில் ஜீவனம் நடத்துவதற்கு)த் தான் அவசியமாகின்றன. வாழ்க்கையில் நோய் வருகிறது. எனவே ஆயுர்வேதம் வேண்டியிருக்கிறது. எதிரி ராஜ்யங்கள் இருப்பதால் தனுர்வேதம் அவசியமாகிறது. எப்போதும் காரி யம், அல்லது தூக்கம், சோம்பல் என்றில்லாமல் பொழுது போக்குகள் தேவையாயிருப்பதால் காந்தர்வ வேதம் இருக்கி றது. ஒரு நாடு என்றால் பிரஜைகளின் ஸமுதாய வாழ்க்கை ஒழுங்காக நடந்தால்தானே முடியும்? அப்படி நடத்தப் பண்ண அர்த்த சாஸ்திரம் தேவைப்படுகிறது. இவை practical necessity-கள் (நடைமுறைத் தேவைகள்).

அதனால் இவற்றின் பலனும் பிரத்யக்ஷம். மருந்து சாப்பிட்

டால் உடனே வியாதி போவது கண்கூடு. ஆயுதத்தைப் பிரயோகித்தால் அது சத்ருவைத் தாக்குவதும் பிரத்யக்ஷம். பாட்டுக் கச்சேரி, டான்ஸ் அனுபவிக்கும்போதே ஆனந்தம் தருகின்றன. அர்த்தசாஸ்திரப்படி நடக்கிற ராஜ்ய விஷயங் களும் பிரத்யக்ஷமாகப் பலன் தந்து, பேப்பரில் அன்றன்றும் அடிபடுவதாகும்.

ஆத்மாவுக்கே ஏற்பட்ட பதினாலு தர்ம ஸ்தானங்கள் இப்படிப் பிரத்யக்ஷமான பலனுள்ளவை அல்ல. அவற்றுக்கு 'அத்ருஷ்ட பலன்' என்பார்கள். 'த்ருஷ்டம்' என்றால் திருஷ் டிக்கு அகப்படுவது. அதாவது பிரத்யக்ஷமானது. அப்படியில் லாதது அத்ருஷ்டம். ஆத்மா பரிசுத்தி அடைவதை நேரில் பார்த்துக் கொள்ள முடியாது. பாப-புண்ணியங்கள் ஒருவனை ஸ்வர்க்க - நரகங்களுக்கு அழைத்துப் போவதை உடனே பார்த் துக் கொள்ள முடியாது. நாம் பார்க்கிறபோதும் பிறருக்குக் காட்டி ஒப்புக்கொள்ளும்படிப் பண்ண முடியாது! யாகம் செய்தால் ப்ரீதி அடைந்து தேவர்கள் மழை பெய்வித்தாலும் மழைதான் தெரியுமே தவிர, தேவர்கள் தெரிய மாட்டார்கள்! பரம சுத்தர்களுக்குத் தெரிந்தாலும் மற்றவர்களுக்குக் காட்ட முடியாது. அதனால், 'யாகம் பாட்டுக்குச் செய்தார்கள். மழை பாட்டுக்குப் பெய்கிறது. அதன் பலன்தான் இது என்று எப்ப டிச் சொல்ல முடியும்? இது காக்கை உட்காரப் பனம் பழம் விழுந்த கதையாய் இருக்கலாம்' என்றுகூட ஆக்ஷேபிக்க இடமிருக்கிறது. இப்படியிருந்தாலும், வாஸ்தவத்தில் தர்ம ஸ்தானமான பதிநாலுதான் ஆத்மாவுக்கு, மெய்யான சாச்வத மான ச்ரேயஸுக்கு முக்கியமானவை. அவற்றுக்கு வழி கோலவேதான் மற்ற நாலு வித்யா ஸ்தானங்களும்.

'சரீரத்துக்குள்ளே ஆத்மா மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறதே! இந்தச் சரீரம் இருக்கும்போதேதானே பாபத்தைப் போக்கும் புண்ய கர்மாக்களைப் பண்ணினால் ஆத்மாவை அறியலாம்?' என்ற அடிப்படையில்தான் சரீர ரக்ஷணத்துக்கான ஆயுர் வேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தனி மனுஷ்யனுக்குத் தேகம் ஆரோக்கியமாயிருந்தால்தான் ஆத்ம ஸாதனை பண்ண அனு கூலமாயிருக்கும் என்பது போல், ஒரு ஜன ஸமூஹத்துக்கு சத்ருக்களால் ஹிம்ஸை இல்லாவிட்டால்தானே அது தேச ரீதியில் ஆத்மாபிவிருத்திக்காக நிம்மதியாகப் பாடுபட முடி

யும்? — என்றே தனுர்வேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. வெளியிலிருந்து மட்டுமின்றி உள்ளேயே இப்படிப்பட்ட குழப்பங்கள் ஏற்பட்டு ஒரு தேசத்தின் ஆத்மிக அபிவிருத்திக்கான சூழ்நிலை கெட்டுப் போகக் கூடாதென்றே அர்த்த சாஸ்திரம் இருக்கிறது. மனுஷ்யனின் மன நெரிசலைப் போக்கி அவனுடைய கலா ரஸனையை வளர்த்து விடுவதும் ஆத்ம க்ஷேமத்துக்கு அவசியம் என்பதால்தான் காந்தர்வ வேதம் இருக்கிறது.

இப்படி indirect-ஆக (மறைமுகமாக) ஆத்மாவுக்கு ஸஹாயம் பண்ணுவதாலேயே இந்த நாலுக்கும் உபவேதங்கள் என்ற உயர்வான பெயர் இருக்கிறது. அர்த்த சாஸ்திரம் நீங்கலாக மற்ற மூன்றின் பெயரிலுமே வேதம் என்று வருகிறது: ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வ வேதம். நாலு வேதங்களுக்கு இந்த நாலும் உபவேதம் என்பார்கள்.

ஆகையால் இந்திரிய ஸௌக்கியம், கொலை முதலான தப்புத் தண்டாக்களில்கூட இழுத்துவிட இந்த நாலில் இடமிருப்பதாகத் தோன்றினாலும், வாஸ்தவத்தில் நடைமுறை லோகத்தின் தேவைகளை அனுஸரித்தும், முடிவில் ஆத்மாவுக்கே உதவும்படியாகவும்தான் இந்த நாலு சாஸ்திரங்களும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்தப் பதினெட்டோடு இப்போதுள்ள அத்தனை ஸயன்ஸ்களிலும், ஆர்ட் (கலை)களிலும் ஒன்று பாக்கியில்லாமல் அத்தனைக்கும் நம்மிடம் பிராசீனமான சாஸ்திரங்கள் இருக்கின்றன. நம் ஆயுர்வேதம் ஒன்றிலேயே நவீனர்களின் Physiology (உடற்கூறு இயல்), Zoology (உயிரின இயல்), Botany (தாவர இயல்), Medical Science (மருத்துவ இயல்), Chemistry (ரஸாயனம்) இத்தனையும் வந்து விடுகின்றன. இப்படி அனேகம். இவற்றில் Surgery (ரண சிகித்ஸை), கணிதத்தில் ஸைபர் முதலான பல விஷயங்கள் இந்தியாவிலிருந்தே மற்ற எல்லாத் தேசங்களுக்கும் கிடைத்ததாக இப்போது ஸகல தேசத்தாரும் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள்.

துருக்கர்கள் வந்து நம் தேச வாழ்வில் நிம்மதியைக் கெடுத்து, அன்னியர் ஆட்சி ஏற்பட்டபின் இப்படி ஸகல வித்யைகளிலும் (64 வித்யை என்று ஒரு கணக்கு) நாம்

ஆராய்ச்சி பண்ணுவதற்கு ஊக்கமும் மான்யமும் போய் விட்டது. அதற்கு அப்புறம்தான் நாம் ஸயன்ஸில் பின்தங்கிய வர்களாகி விட்டோம்.

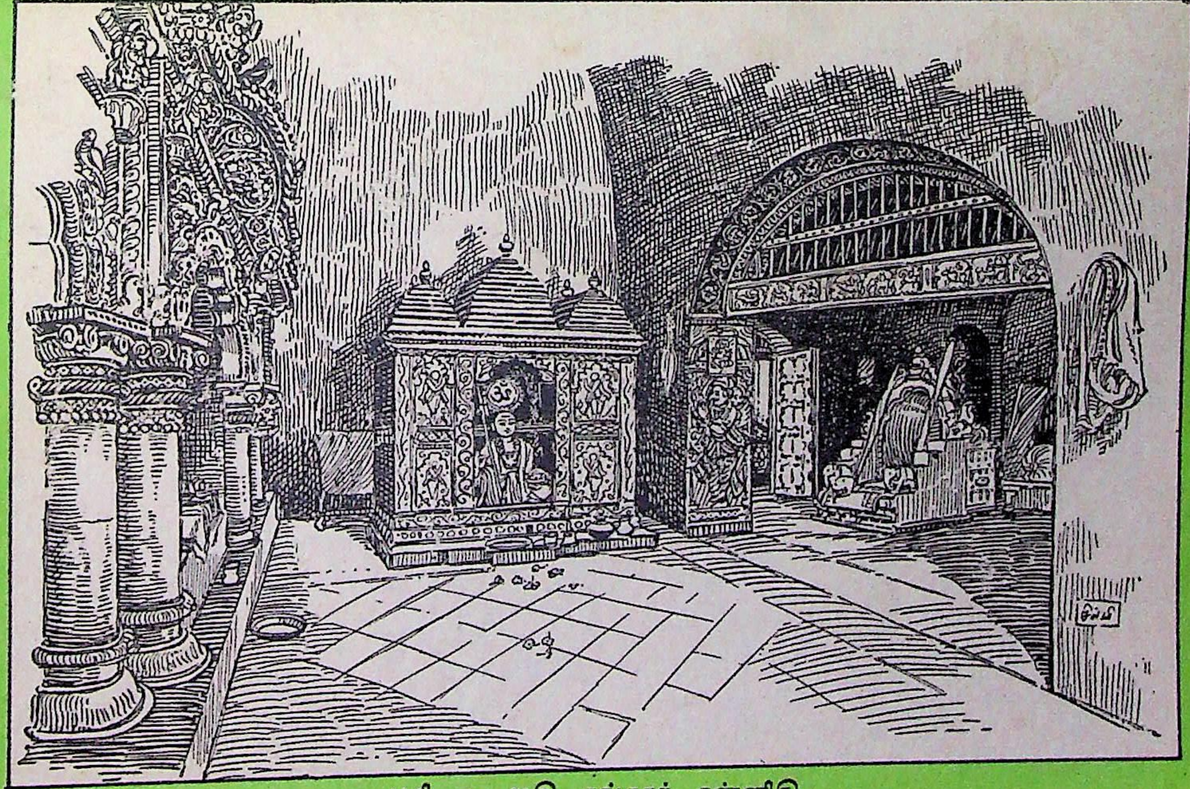
அதற்கு முன் நாம் கண்டு பிடித்திருந்த அனேக விஷயங்கள் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் நாம் கண்டுபிடிக்காத ஒன்றே ஒன்று அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்ததால்தான் நாம் தோற்றுப் போய் தினக்ரமேண ஆத்மிகம், ஸயன்ஸ் இரண்டி லும் கீழே போகும்படியாகி விட்டது. அந்த ஒன்று வெடி மருந்து என்பதுதான். பீரங்கிக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் தான் முகலாய ஆட்சிக்கு ஆளானோம். அதிலிருந்து எல்லாம் இறங்குமுகமாயிற்று - பரமபத ஸோபான படத்தில் பாம்பு வாயில் விழுந்த மாதிரி!

இப்போது நம் சாஸ்திரங்களான பழைய மருத்துவம், சில்பம் முதலியவற்றையே அனுஸரித்தோமானால் நமது சீதோஷ்ணம், நாகரிகம் இவற்றுக்கு அனுஸரணையான இவற் றாலேயே நம்முடைய சாஸ்திரோக்த வாழ்க்கைக்குத் திரும்பு வதையும் ஸுலபமாக்கிக் கொள்ளலாம்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

வேதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

பூரி - ஆதி சங்கரர் சன்னிதி